AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 254

JAVA JIM

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

Aventurile submarinului DOX

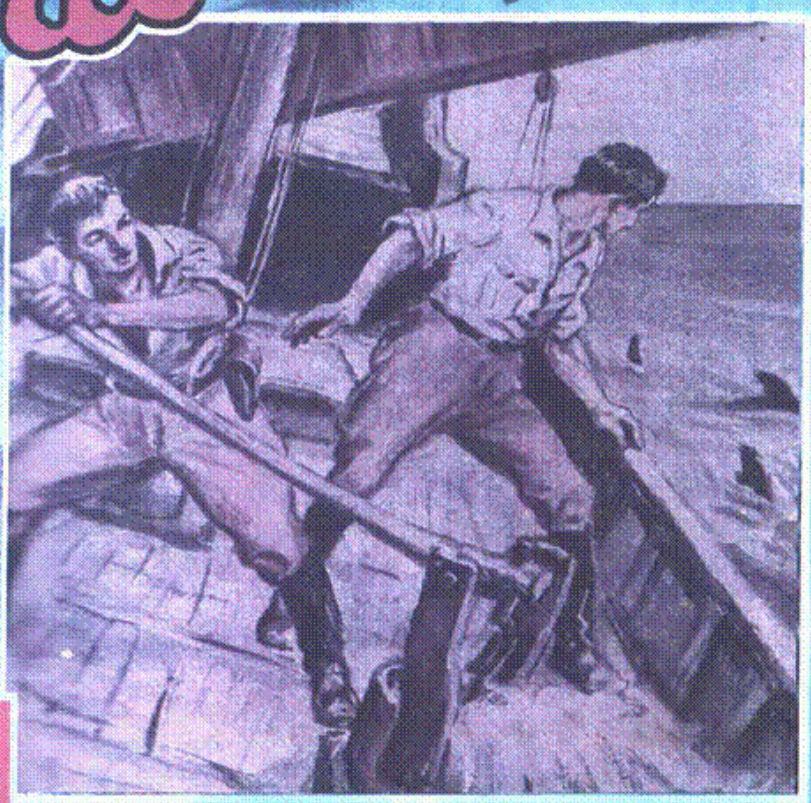

SERIE NOUĂ

254

Java Jim

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 254

JAVA JIM

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
ÎN CĂUTAREA PROFESORULUI BARRING

ÎNDATĂ DUPĂ RĂSĂRITUL SOARELUI am părăsit grupul insulelor Nias şi am luat cursul spre Padang. Vremea era splendidă iar iahtul nostru mergea uns.

Marian intenţiona să se îndrepte mai întâi spre insula Batoe pentru a-l căuta acolo pe profesorul Barring care fusese răpit de către piratul Solbre şi-l ascunsese pe una din insulele necunoscute nouă. Barring descoperise în Sumatra o bogată vână auriferă de urma căreia voia să dea piratul.

Solbre însuşi fusese demascat de către noi şi încredinţat poliţiei (vezi vol. 235 – *Pantera Neagră*). În Kota Radja se aştepta condamnarea acestuia. Într-un loc secret, din peştera unde-şi adăpostea comoara am găsit carnetul lui de notiţe şi-n felul acesta am dat de însemnările cu privire la răpirea profesorului Barring.

Marian cumpărase în Kota Radja un iaht cu motor. Când eram departe în larg am constata spre surprinderea noastră că aveam la bord un pasager clandestin foarte periculos, un chinez pe numele de Fu Chang. Acesta fusese unul dintre oamenii de încredere ai căpitanului de piraţi Solbre, luând parte activă al numeroase lovituri date de acesta. Fu Chang a depus toate străduinţele să fure de la Marian caietul cu notiţe al piratului (vezi vol. 253 *Răzbunătorul sinistru*) şi aceasta aproape că i-a reuşit. Acum chinezul era prizonierul nostru şi-l ţineam în custodie, la bord. Marian i-a promis că-n ciuda faptelor sale îl va elibera dacă ne va ajuta să-l găsim pe profesorul Barring.

Până la insula Batoe mai aveam de parcurs vreo sută cincizeci de kilometri, pe care prietenul meu socotea să-i facă până la amiază.

În clipa de faţă Marian stătea lângă mine pe punte încercând să supravegheze evoluţia unei mici jonci chinezeşti care a apărut brusc la sud de noi şi-acum voia să cadă perpendicular pe direcţia noastră de mers.

Prietenul meu îţi ţinea acum constant ocheanul al ochi şi-mi spuse scuturând mirat capul:

— Nu ştiu ce vrea jonca asta. Echipajul – şi sunt doar câţiva oameni – par să lenevească fără nici un rost pe punte. Unul dintre aceştia stă pitit, de parcă n-ar vrea să fie recunoscut de către noi. Dar capul său apare mereu la pupa. Omul cu pricina are şi el un ochean cu care examinează iahtul nostru. Ia uită-te, rogu-te şi tu!

Marian îmi dădu ocheanul său întrucât eu mi-l lăsasem în cabină, iar el preluă cârma. M-am uitat şi eu curios înspre jonca enigmatică.

Într-adevăr pe punte se-nvârteau patru marinari de culoare, încolo şi încoace. Un individ lung cât un copac stătea la cârmă şi păstra nava pe cursul său, care în curând s-ar fi intersectat cu-al nostru.

Noi porniserăm doar unul dintre cele două motoare întrucât nu prea ne grăbeam. Aveam aşadar cam aceeaşi viteză ca şi jonca şi foarte curând urma să fim în apropierea ei.

I-am dat lui Marian ocheanul îndărăt şi acesta îşi continuă munca de supraveghere a joncii. Întrucât manevra vasului chinez era destul de ciudată, ridicând serioase suspiciuni, voiam să fac acelaşi lucru şi de aceea l-am trimis în cabină pe musul nostru chinez Li Tan.

Acesta avea misiunea să-mi aducă şi mie ocheanul. Poate că din nou era vorba de-un vas de piraţi. Dacă aşa stăteau lucrurile nu era mai bine să se evite o întâlnire directă? I-am exprimat părerea mea lui Marian.

— De ce Robert? Jonca nu este periculoasă pentru noi întrucât putem dezvolta o viteză mai mare decât aceasta. Şi dacă ne atacă avem ac de cojocul ei. S-aşteptăm să vedem cum se comportă! Deci să ne menţinem netulburaţi cursul.

Li Tan se-napoie cu ocheanul. Cu schimbul am ţinut sub observaţie vasul care coti şi veni direct înspre noi. Marian îl chemă printr-un sunet de gong, pe punte, pe prietenul nostru Pongo şi fără să spună o vorbă îi arătă jonca din faţă. Uriaşul negru avea ochii atât de ageri încât n-avea nevoie de binoclu pentru a observa jonca, protejându-şi doar cu mâna pusă streaşină ochii de lumina scânteietoare a soarelui.

— *Masser* bagă bine de seamă! Mulţi oameni este pe vas străin, dar patru pe punte, chinezi şi malaezi. Alţi ascunde bine.

De unde putuse deduce Pongo lucrul ăsta? Mi-am dus din nou ocheanul la ochi şi-am putut într-adevăr distinge încă doi membrii ai echipajului joncii, care erau ascunşi îndărătul harnaşamentelor care acopereau tunurile. Marian se pare că descoperise şi el viclenia pentru că dădu imediat comanda prin porta-voce marinarului nostru John, un om de nădejde, să accelereze viteza iahtului nostru.

Când cârmaciul joncii băgă de seamă că viteza iahtului crescuse încredinţă roata cârmei altui marinar, dar am putut repede băga de seamă că şi viteza joncii crescuse simţitor, deşi avea pânza întinsă.

Era deci înzestrată cu-n motor puternic, cum nu se obişnuieşte deloc să aibă vasele chinezeşti de dimensiunea aceasta.

Marian comandă sporirea vitezei iahtului nostru, care zbura acum parcă pe valuri. Dar jonca ne urma pilda fiindcă distanţa dintre noi nu se mări ci se micşora parcă, în plus, vasul chinezesc părea să vină direct pe cursul nostru.

— Jonca ne va ajunge, după câte se pare, Robert. Să fie vorba şi-aici despre piraţi? Oricum noi ţinem direcţia vasului nostru mai mult către est.

De-ndată ce cârmaciul joncii observă schimbarea noastră de curs, cârmi la rându-i vasul şi ne urmări. Jonca dezvoltă acum o viteză mai mare ca a noastră, astfel încât se apropia tot mai mult.

Marian îmi încredinţă cârma şi dispăru în interiorul iahtului. Câteva minute mai târziu am simţit o zguduitură, care cutremură întreg vasul. Un val înalt la prova se ridică ca o săgeată despicând apa. Marian îi dăduse lui John ordinul de-a scoate totul din motoare. Jonca rămăsese acum simţitor înapoi, iar după o jumătate de oră urmărirea încetă.

Marian apăru din nou pe punte şi spuse satisfăcut:

— Excelent s-a potrivit că jonca nu poate ţine totuşi pasul cu noi. Putem s-o ţinem tot aşa încă două ore, fără ca prin asta să dăunăm cu ceva motoarelor. Dar ia te uită, jonca preferă să ia cu totul alt curs. Indivizii au observat şi ei că nu pot ţine pasul cu noi. Ne vom relua peste zece minute din nou vechea noastră direcţie dar nu vom mai pierde din ochi jonca.

— Ce părere ai Mariane, să stea jonca asta, cumva în legătură cu banda lui Solbre? N-ar fi exclus ca acest pirat să aibă o grămadă de susţinători, care cu vasele lor mai mici să cutreiere pe cont propriu, făcând nesigure jumătate din mările astea.

— Nu cred Robert. Dacă jonca ne căuta pe noi, trebuia să ne fi descoperit mai curând.

— Dacă ne-am fi îndreptat direct de la Kota Radja spre insulele Nias, da. Noi însă am menţinut două zile direcţia spre vest. Mariane, nu uita asta. Dacă jonca de la bun început a stat la pândă aici, pân-acum nu putea să ne descopere.

— Poate că ai şi tu dreptate, Robert. Acum domnii aceştia vor băga de seamă că nu pot ţine pasul cu noi. Către amiază vom fi la insulele Batoe, pân-atunci nici nu trebuie să ne mai vadă.

Întrucât jonca dispăru din orizontul privirilor noastre micşorându-se din ce în ce, ca un punct în zare, Marian dădu

comanda, prin portavoce, să navigăm din nou, doar cu ajutorul unui motor.

— O să-l scot pe Fu Tang, prizonierul nostru, pe punte şi-o să-l las să umble, chiar fără legături, Robert. Va trebui să ne spună pe care din puzderia asta de insule va trebui să debarcăm pentru a găsi vreo urmă a profesorului. Poate că nu ne va putea spune precis, dar cu siguranţă se va putea orienta mult mai bine decât noi. Cu ajutorul ghepardului îl vom ţine permanent sub observaţie.

— Să sperăm că nu va trebui să căutăm insula chiar atât de mult, Mariane. Când mă gândesc la locuitorii ultimei insule pe care-am debarcat, mă ia cu-n fior rece pe şira spinării.

— Ei, chiar peste tot nu se află nici secte de-acestea de-ale preoţilor. Cu toate acestea trebuie să fim precauţi, căci Solbre îşi va fi protejat insula suficient de bine. Sigur că dispune de complici, întrucât cineva trebuie să fie pe insulă pentru a-l păzi pe profesor şi-ai da de mâncare. Poate că ne va da Fu Kung câteva lămuriri în acest sens.

Am preluat cârma în timp ce Marian coborî singur în sala maşinilor, mai bine zis în magazia unde păstram piesele de schimb, acolo unde era închis prizonierul nostru.

Jonca nu se mai vedea şi de acum speram să ajungem în două ore în insulele Batoe.

Când Marian apăru cu Fu Kung pe punte, musul nostru chinez trebuie să preia cârma ceea ce îi făcu o deosebită plăcere. Camaradul meu îi îndepărtă legăturile şi-l conduse pe pupa, unde erau instalate câteva scaune uşoare. Aici Marian îi prezintă galbenului încăodată harta maritimă şi-l întrebă dacă ne poate da informaţii în legătură cu insula lui Solbre.

Fu Kung, care se pricepea destul de bine la cititul hărţilor arătă un punctuleţ pe hartă, situat înaintea insulelor Batoe şi spuse:

— Solbre totdeauna naviga singur aici, dar Fu Kang ştie că are o bună ascunzătoare. Poate fi alte insule, dar Fu Kang nu crede.

— Ţi-am promis eliberarea Fu Kung numai cu condiţia de-a ne da informaţii reale şi utile. Gândeşte-te la asta. În clipa în care l-am găsit pe profesor eşti liber. Înc-o întrebare. Se mai află aici în regiune piraţi? Cam de-o oră a apărut o joncă care ne-a stârnit bănuieli serioase, întrucât se ţinea constant în apropierea noastră. Cunoşti vreo joncă de felul ăsta Fu Kung?

Marian îi descrise chinezului cât de amănunţit putu vasul cu pricina. Când îi pomeni de lunganul de la cârmă, chinezul

îl întrerupse şi spuse:

— Fu Kung a promis să spună adevărul. Dar domnii trebuie promită sărmanului Fu Kung să nu-l trădeze dacă Fu Kung spune multe secrete.

Marian îl asigură pe chinez că nu-l vom trăda şi abia apoi chinezul îşi reluă destăinuirile:

— Domni, jonca numeşte „Păianjenul galben" şi aparţine lui Java-Jim. El prieten de la Solbre. Java-Jim sigur aflat în Kota Radja că domni prins pe Solbre. Java-Jim vrea poate să răzbune.

— Ştii cumva ceva despre lada încărcată cu comori, Fu Kung, pe care Solbre a scos-o din peştera din apropierea oraşului Kota Radja şi-a transportat-o undeva cu ajutorul unui chinez? (vezi vol. 235 *Pantera neagră*). Era de faţă şi-un alb pe care Solbre, în accesul lui de furie, pare să-l fi omorât. Chinezii au găsit o altă ascunzătoare pentru comoară. Crezi cumva Fu Kung că Jim ăsta poate că aibă vreo legătură cu comoara?

— Nu cred, domnule. Solbre nu trădează ascunzătoarea a sa, nici la prietenii. Dar locul unde dus lada cu comoara stă scris în carnet de la el. Domn ştie că Fu Kung de-aceea luat carnet.

— O să ne-ndreptăm, aşadar mai întâi spre această insuliţă, hotărî Marian, cu degetul arătând spre micul punct de pe hartă. Dacă-l găsim pe profesor aici, te vom debarca ca om liber în Padang. Pe insulă oricum nu prea ai ce face.

Chinezul fu de acord dar ne avertiză să nu debarcăm fără a lua măsurile necesare de precauţie pe insulă, întrucât Solbre îşi avea oamenii lui acolo, puternici şi de nădejde. Ştiam prea bine că galbenul ne prevenise doar pentru propriul lui bine. Dacă îl găsea la percheziţionarea vasului nostru pe bord ar fi ştiut numaidecât cine i-ar fi trădat şi-ar fi fost spânzurat ca trădător de foştii lui tovarăşi.

Marian îi spuse că putea să se mişte liber pe punte, numai să n-o părăsească. Am mers pe puntea de comandă pentru a-l elibera pe Li Tan de sarcina lui, în timp ce chinezul se ridică de la locul lui, pentru a-şi dezmorţi picioarele. Maha, care fusese îndrumat de către Marian nu-l slăbea deloc pe galben din ochi.

Spre amiază, am văzut pământ în zare şi-am bănuit că nu poate fi decât insuliţa care se găsea în faţa insulelor Batoe. Ne-am îndreptat într-acolo, deşi persista pericolul de-a fi văzuţi de către locuitorii insulei. Dacă într-adevăr erau oamenii piratului nu-i puteam surprinde, pe de altă parte, nu

ne temeam serios de ei, în primul rând nu puteau să fie mulţi aceia care se bucurau de încrederea piratului.

Întrucât Fu Kung ne făcuse o descriere destul de amănunţită a insulei, n-a trebuit să căutăm prea mult. Era exact ora douăsprezece când am intrat în micul golf al insulei şi-am acostat la zece metri depărtare de mal.

Pe Fu Kung, la propria lui rugăminte, l-am încarcerat din nou în temniţa lui, iar cerberul lui de pază, nu era altul decât Maha. Chiar şi Li Tan se ţinea ascuns întrucât nu voia să fie recunoscut de către complicii lui Solbre.

Insula părea la prima vedere nelocuită, nereuşind să vedem nici un chip de băştinaş pentru început, chiar dacă am intrat destul de adânc în interiorul insulei. Pongo cercetase destul de amănunţit ţărmul şi dăduse numai din cap, cu satisfacţie.

Îndată după masa de prânz, am dorit să reluăm incursiunea în interiorul uscatului. I-am recomandat lui John să fie foarte atent, întrucât se putea conta cu destulă probabilitate pe apariţia bruscă a joncii chinezeşti.

Dacă acest lucru se va întâmpla cu-adevărat atunci John ne va da un semn de-ndată pentru a ne reîntoarce.

Armele grele le-am lăsat la bord. John ne conduse cu barca de salvare până la mal, după care se-ntoarse imediat la iaht.

Am înconjurat golful şi-am cercetat tufişurile din jur.

Am observat că-n dosul cordonului vegetal se ridicau stânci ascuţite care împiedecau pătrunderea în interiorul insulei. Golful era plasat într-un cazan de stânci, a cărui pereţi erau înalţi. Aproape verticale. Dacă ar fi fost mai înalţi am fi văzut aceşti pereţi încă din largul mării, stâncile erau însă mascate de copaci încă şi mai înalţi, de mangrove şi cocotieri.

— Trebuie să-ncercăm o escaladare, fu de părere Marian.

Să sperăm că vom ajunge din nou în câmpie sau pe unul din platouri, întrucât, în regiunea stâncoasă e de două ori mai periculos decât la şes.

— Un ascunziş mai bun nici că şi-ar fi putut dori Solbre, Mariane. Poate că se află destule peşteri pentru asta.

— Care ne vor îngreuna destul de mult căutarea, Robert, zise prietenul meu.

— *Masser,* Pongo găsit drum care duce sus, spuse prietenul nostru negru.

El ne conduse puţin îndărăt, după care am pătruns în tufişurile dese. Am dat de-o cărăruie, pe unde urcuşul era cât

de cât posibil. Pongo preluase conducerea şi băga de seamă să n-ajungem să picăm în vreo capcană.

Când după o vreme nu se întâmplă chiar nimic care să ne dea de bănuit, am început să mă-ntreb dac-am ajuns cumva pe insula pe care ne-am propus. Deocamdată Pongo ridică prevenitor mâna.

Ne-am oprit brusc, ne-am încordat auzul şi-acum am distins un ţipăt de pasăre prelungit care se repercută până departe în insulă.

— Nu a fost pasăre, fost oameni, care văzut pe noi, anunţă pe alţii de asta, zise uriaşul negru.

Strigătul acesta neaşteptat de pasăre era suspect, dar nu mă puteam pronunţa cu atâta siguranţă ca şi Pongo. Care-şi trăise viaţa în sânul naturii şi pentru acre nu mai era un secret deosebirea ţipetelor reale ale animalelor de cele imitate.

Ne-am continuat drumul mai departe, cu multă prudenţă, fără să ne mai oprim din mers. În cele din urmă am ajuns pe stâncile cele mai înalte, de unde ni se deschidea o amplă perspectivă asupra insulei.

Pereţii de stâncă păreau o barieră naturală, un fel de contrafort care înconjurau golful. În partea nordică a insulei se-ntindea regiunea junglelor. În partea de est a acesteia se mai găsea un golf, care era însă pustiu. Întreaga insulă, părea pustie şi dacă n-ar fi fost ţipătul simulat de pasăre am fi putut crede cu o reală îndreptăţire că insula era nelocuită.

— S-o luăm către est, spuse Marian. Încă ne aflăm adăpostiţi de lanţul de stânci, care ţine până departe. Totuşi n-aş vrea să pătrundem în junglă.

— Aici sus mers oameni, mai spuse Pongo, arătându-ne câteva pietre zdrenţuite.

— Să sperăm că n-am fost observaţi de la bun început, spuse Marian. Mă refer la debarcare, pentru că în acest caz, eventualii locuitori ai insulei ar putea încerca să ne captureze iahtul.

— În acest caz, John are deja instrucţiunile. Trebuie s-o pornească-n larg, nu-i aşa, Mariane? Îl ştiu destul de precaut şi rafinat pentru a nu cădea în cursă.

Dar ce se întâmplase cu Pongo, care o apucase o bună bucată înainte? Ne făcea semn să alergăm repede la el. Pongo stătea în faţa unui perete abrupt şi se uita în adâncime. Când i ne-am alăturat şi-am privit la rândul nostru în jos, n-am putut vedea nimic care să ne dea de bănuit.

— *Masser,* Pongo văzut oameni care dispărut repede în munţi. Acolo sunt peşteri!

Pongo arătă cu mâna un loc, în adâncime. Să fi descoperit oare din întâmplare, ceea ce căutasem de multă vreme?

Întrucât din locul unde stăteam noi, nu puteam coborî în vale, deoarece pereţii stâncilor erau mult prea abrupţi, ne-am reluat marşul care ne ducea spre poteca estică a insulei. De aici cobora din nou o cărare abruptă în jos. În golf n-am găsit nimic care să ne aţâţe curiozitatea. Am încercat să coborâm pentru a găsi o cale ocolită spre peşterile pe care ni le arătase Pongo. Acesta preluase din nou conducerea grupului nostru, oprindu-se câteodată să asculte cu atenţie şi-apoi reluându-şi marşul.

L-am urmat nefăcându-ne mari probleme.

Şi golful din răsărit era înconjurat de copaci înalţi şi tufişuri dese.

Deodată am auzit strigăte puternice şi chemări în ajutor, fără dubii, pronunţate în limba engleză. Păreau să vină din cealaltă parte a golfului. Pongo sări câţiva paşi înainte şi dădu tufişurile deoparte pentru a putea privi golful.

Ne-am grăbit luându-i urma camaradului nostru şi-am putut privi pe plajă imaginea unei scene de luptă. Un alb înalt fusese înconjurat de mai mulţi javanezi şi-acum îl ameninţau cu krisurile lor. Erau patru indivizi cum am putut stabili în curând. Cine să fi fost albul ameninţat? Nu cumva era profesorul Barring?

Nu mi-a mai rămas mult timp pentru gândire, întrucât Pongo şi scosese strigătul lui prea bine cunoscut de luptă şi dădu tufişurile îndărăt, cele în dosul cărora ne ascunsesem. Se grăbi înspre grupul de luptători şi noi ne-am repezit după el. Albul cel înalt se găsea tocmai într-o situaţie periculoasă, care se putea schimba acum după apariţia noastră.

De-abia apăru silueta uriaşului nostru Pongo în faţa acestora că javanezii îl lăsară în pace pe alb şi dispărură repede sub protecţia desişurilor înconjurătoare.

În timp ce Pongo fugea după javanezi, noi ne-am îngrijit de albul ameninţat. Marian păşi primul lângă el. Albul îi întinse mâna şi spuse-n engleză.

— Aţi sosit chiar la momentul potrivit, domnilor şi vă mulţumesc călduros. Când am auzit de la javanezi că un iaht a ancorat în golf m-am eliberat dar am fost ajuns aici.

— Sunteţi cumva profesorul Barring pe care-l căutăm noi? întrebă Marian deodată, în timp ce-i strângea mâna omului. Acesta rămăsese atât de uimit încât pentru moment nici nu mai ştia ce să spună.

— Mă cunoaşteţi după nume? Am fost răpit de către piraţi, după ce m-au chinuit de moarte. Trebuie să le dezvălui un

secret dar piraţii n-au putut să mă facă să vorbesc. Dar cine sunteţi dumneavoastră, domnilor şi cum de-aţi ajuns pe această insulă a dezolării?

— Mă numesc Marian Farrow, iar acesta de-aici e prietenul meu Robert Bertram. Restul e o poveste lungă…

— Prin intermediul ziarelor am aflat multe despre dumneavoastră, domnilor.

El se bucură nespus să ne facă cunoştinţă şi eu m-am mirat, a cum că profesorul după toate încercările prin care trecuse făcea încă o impresie a unui om atât de puternic şi de sănătos.

— Iar acesta este Pongo, însoţitorul dumneavoastră credincios, spuse profesorul, când Pongo se apropie încetişor de noi.

Barring îi întinse mâna lui Pongo şi i-o strânse atât de puternic încât uriaşul deveni stânjenit.

— Ar fi mai bine să nu rămânem aici fără nici o protecţie. Să ne reîntoarcem pe iahtul nostru. Sarcina noastră ne-am îndeplinit-o mai bine şi mai repede decât am crezut-o. Puteţi să ne relataţi restul pe bord, domnule profesor.

Profesorul fu de acord dar ne rugă să-i împrumutăm un pistol. Pongo îi dădu pistolul său, de care nu făcea şi-aşa uz, întrucât se folosea de cuţitul său de spintecat rechini. În timp ce-am urcat mica cărare, îndărăt, pe versantul stâncos, l-am întrebat pe profesor cine este de fapt Java Jim.

II
CE POVESTEŞTE PROFESORUL

PROFESORUL BARRING SE MIRĂ foarte mult că Marian pomenise numele de Java-Jim şi o spusese astfel încât ne dădea de-nţeles că şi el, profesorul îl cunoştea pe-acest pirat.

— O să vă povestesc totul, mai degrabă pe iahtul dumneavoastră, spuse Barring. Istoria nu e simplă deloc. Bănuiesc că Java-Jim se va întoarce astăzi. Cel mai bine ar fi să ajungem repede pe vasul dumneavoastră. Javanezii sunt cinci la număr, vor încerca totul pentru a mă recăpăta în mâinile lor, întrucât au o frică de moarte de Jim. Dar atenţie! Deja par că ne-au barat drumul. Cum de-au ajuns atât de repede aici?

Ca şi Barring şi Pongo constatase cum câteva siluete se ascunseseră, luând poziţie în dosul câtorva proeminenţe stâncoase din faţă.

Am căutat adăpost imediat, întrucât cele cinci pumnale kris, puteau nu numai să împungă dar să le şi arunce cu îndemânare. Pongo se oferi să-i alunge pe duşmanii noştri.

Marian îi dădu permisiunea cu plăcere, întrucât terenul stâncos era de-aşa natură încât nici nu puteam găsi suficientă acoperire şi nici să facem un ocol mai mare.

Pongo se târî înainte. Când mai era doar la patru metri de stânca ceam mai proeminentă ridică un pietroi mare-n sus şi-l aruncă cu-ndemânare. Astfel încât acesta căzu tocmai pe locul pe care şi-l aleseseră Javanezii de ascunziş.

Am auzit un ţipăt îngrozitor şi-apoi… nimic.

Pongo se târî cu băgare de seamă înainte şi ajunse nevătămat lângă blocul de stâncă. După ce se convinse că totul era în regulă şi că pe momentul duşmanii noştri nu mai erau periculoşi, fiind ameţiţi, ridică mâna, semn că puteam să ne apropiem.

În acelaşi fel Pongo mai „aranjă” trei javanezi, pe care-i scosese din luptă, al cincilea căutându-şi scăparea prin fugă.

— *Masser* poate vine acum. Drum liber!

Prietenul nostru negru ne ieşi grăbit în întâmpinare. N-aveam timp acum să ne-ngrijim de javanezii ameţit. Am lăsat pe seama celui de-al cincilea javanez, care o luase la sănătoasa, nevătămat fiind, să se-ntoarcă cu alţi locuitori ai insulei, care vor mai fi fiind ei, cu siguranţă să se-ntoarcă şi să facă pe bunul samaritean.

Din nou Pongo se opri, de data asta, arătând înspre mare. Am putut vedea cum jonca care ne urmărise, se apropia la

rândul ei de insulă. Părea că vrea să intre în golful răsăritean al insulei, luându-ne după direcţia pe care şi-o păstra constant.

— Repede la iaht, ne grăbi Marian. Dacă iahtul nostru este văzut întâmplător de vreunul dintre oamenii de pe joncă atunci este pierdut!

— Acesta este Java-Jim! făcu profesorul a cărui faţă se întunecase şi-acum se grăbea din răsputeri, alergând în urma noastră. Acesta e complet neomenos. M-ar fi ucis de mult de n-ar fi sperat să-mi smulgă mai întâi secretul, pe care se străduia să-i afle. Să sperăm că vom ajunge curând la iahtul dumneavoastră.

Ne-am grăbit şi mai mult paşii. În fiecare clipă ne temeam că vom auzi semnalul dat de John şi care ne-ar fi trădat prezenţa. Fie însă că John nu zărise încă jonca fie că era destul de deştept, să nu se trădeze printr-un sunet de sirenă, fapt e că semnalul nu veni. Cărarea îngustă care ducea la iahtul nostru, mai bine zis la golful în care era ancorat vasul era atât de abruptă încât veneam adesea de-a berbeleacul. Din fericire, când Pongo îndepărtă tufişurile care ne blocau vederea, am putut vedea cum barca noastră de salvare era condusă spre locul unde presupuneau c-o vom întâlni la coborâre.

Li Tan mânuia vâslele, John ne văzuse aşadar şi ne trimisese barca. De-abia atinse ţărmul că am sărit în ea. Pongo preluă şi curând am fost sus, pe puntea vasului nostru.

Marian alergă spre puntea de comandă pentru a prelua cârma în timp ce John coborâse deja în sala maşinilor pentru a ambala motoarele. După cum am aflat mai târziu de la John, acesta văzuse jonca, dar a fost destul de înţelept să nu se trădeze prin vreun sunet de sirenă. Mai mult decât atât, îl pregătise pe Li Tan să lanseze barca la apă şi acesta reuşi fără a mai pierde timpul să ne preia la bordul ei, tocmai la momentul potrivit.

În felul acesta s-a evitat o pierdere de timp care ne-ar fi putut deveni fatală. Eram deosebit de bucuroşi că ne-am procopsit cu-n om atât de valoros ca acest John şi Marian regreta acum că mai târziu, când urma să ne reluăm ocupaţia noastră uzuală de globetrotters nu putea să-l ia cu noi.

Marian scoase cu grijă iahtul din golf, în larg.

Întrucât exista pericolul ca Java-Jim să ne urmărească de-ndată ce va constata evadarea profesorului, Marian dădu ordinul ca ambele motoare să fie pornite şi să lucreze din plin.

Voia să luăm un avans mare pentru a nu fi silit mai târziu să folosească la capacitatea maximă motoarele pentru a scăpa de urmărirea piratului. Ne temeam firește că suprasolicitate, acestea s-ar putea strica.

— Domnule Farrow, știu aici în apropiere o insulă destul de ferită pe care am vizitat-o cândva, ne spuse profesorul Barring. Acolo nu ne va căuta Java-Jim, deși probabil c-o cunoaște și el. Insula are un golf în formă de grotă în care se poate intra cu încredere întrucât e destul de adâncă. Stâncile care mărginesc golful sunt invadate de vegetație cățărătoare și închid ermetic intrarea în golf. Cred că grota asta este cel mai nimerit și mai sigur adăpost pe care-l putem găsi într-un timp record.

— Dați-mi vă rog coordonatele insulei, domnule Barring. Mă tem să Java-Jim va apare cât de curând.

— Dacă-mi încredințați cârma, domnule Farrow, vă voi duce eu, direct acolo. Mă pricep puțin la navigație, întrucât am avut și eu odinioară un astfel de iaht.

Marian îi încredință bucuros profesorului cârma și mi se alătură mie, în examinarea insulei pe care tocmai o părăseam.

Barring făcu un ocol mai mare și cârmi din nou în direcția est. După părerea mea luasem un avans de câțiva kilometri pe care jonca nu putea să-i recupereze chiar atât de repede.

Din păcate m-am înșelat amarnic în aprecierile mele. În timp ce ne consideram în siguranță datorită avansului luat, jonca țâșni din golful de răsărit al insulei. Și n-a durat mult până ce indivizii de pe vasul chinezesc ne-au văzut. Jonca făcu un scurt ocol, după care veni cu cea mai mare viteză în urmărirea noastră.

— Cu toată viteza înainte! comandă Barring prin portavoce. Ca o săgeată țâșni și iahtul nostru, despicând apele.

— Așa, acum ajungem, domnule Farrow, râse Barring când văzu că jonca rămâne în urmă. În două ore suntem la insula cu pricina și vom dispărea complet din câmpul vizual al piraților.

— Sunt foarte curios cum stau lucrurile cu grota aceea, am spus eu, pentru că nu-mi puteam imagina cum putea fi atât de ascunsă încât piratii să nu știe de ea.

Am constata cu satisfacție că jonca rămânea în urmă. Pe-o distanță mai mare ne-ar fi ajuns întrucât nu puteam forța la nesfârșit motoarele.

După aproximativ două ore se ivi și insula mult așteptată. Barring se-ndreptă înspre ea și făcu un mic ocol, când eram

doar foarte aproape de insulă. Jonca ne urmase pân-acum le vreo doi kilometri în spatele nostru şi-acum era într-adevăr timpul să dispărem din vederea urmăritorilor noştri. Când insula se interpuse între noi şi urmăritorii noştri Barring opri motoarele şi-ndreptă iahtul într-un golf, care intra adânc în trupul insulei. Chiar la intrarea în micul golf era aşezat un mic deluşor acoperit peste tot de plante agăţătoare şi pe lângă acesta se aţinea şi Barring.

Iahtul intră, despicând literalmente vegetaţia care ajunsese până la apă, într-o grotă întunecată. Am aprins lămpile de bord pentru a lumina pereţii şi iahtul pătrunse lin până la capătul grotei unde putu ancora în siguranţă.

— O ascunzătoare într-adevăr ideală, se entuziasmă Marian, după ce se uită cu atenţie-n jur. Mă-ntreb numai dacă piraţii nu vor ajunge şi ei la ideea că sub vegetaţia asta bogată se-ascunde o grotă de mărimea acesteia, unde ne-am putea ascunde.

— Am descoperit ascunzătoarea asta, numai printr-o întâmplare, domnule Farrow şi sunt ferm convins că nici un om n-a mai fost pe-aici. Vom merge acum pe platoul ce stă în faţa intrării în grotă, de unde putem supraveghea evoluţia joncii, care va fi în dreptul nostru peste câteva minute. Java-Jim poate să ne caute pretutindeni, el nu ne va descoperi niciodată.

Am putut păşi pe terenul tare al platoului chiar de pe iaht, platoul înconjurând întreaga grotă. Pongo ne urmase pentru a îndepărta eventualele urme pe care le-am fi lăsat în covorul de verdeaţă. I-am împrumutat lampa mea de buzunar şi el o luă înainte. Când am ajuns la intrândul în golf, îşi lepădă pantalonii subţiri şi se lasă să alunece în apă pentru a înota printre plantele presărate peste apele golfului. Examină cu atenţie tapetul plutitor vegetal pentru a constata cu satisfacţie că iahtul nostru n-a produs nici o stricăciune căruia să-i dea cuiva de bănuit că ne-am fi putut ascunde aici.

Am stat nemişcaţi la intrarea-n micul golf pentru a urmări de aici sosirea iminentă a joncii. Pongo ieşise din apă, sembrăcase şi-acum stând lângă noi ni se-adresă:

— *Masser,* Pongo cercetează grota. Pongo crede aici au mai fost oameni.

Înainte de-a avea noi timp să-i răspundem ceva, el se îndepărtă repede. Uimit Barring privi după el.

— Cred că Pongo se-nşeală de data asta. Am cercetat cu foarte multă atenţie data trecută şi n-am descoperit nimic, spuse profesorul.

— Dacă Pongo afirmă aşa ceva, domnule Barring atunci ceva adevărat tot trebuie să fie în chestia asta. Vom vedea mai târziu ce-a descoperit. Sper numai ca Java-Jim să n-aibă totuşi cunoştinţă de grota asta.

Jonca trebuia să sosească în cel mult zece minute, de aceea vorbeam cu glas potolit. Minutele se scurgeau încet şi-n cele din urmă Pongo veni alergând spunându-ne:

— *Masser,* Pongo găsit grotă mică, lângă grota mare, care are acolo ieşire. Văzu şi jonca care se apropie. *Masser* urmează, de sus se vede mai bine.

L-am urmat imediat pe Pongo, care ne-a condus prin spatele grotei până la nişte stânci colţuroase, pe care se căţără. Dispăru repede din faţa noastră aşa că l-am urmat repede şi-am constatat curând că ne găseam într-o grotă alăturată, care nu avea nici o ieşire. Doar un mic coridor ducea-n sus. După ce l-am străbătut ne-am găsit pe coama micului deal, care era atât de mult acoperit de iarbă şi plante târâtoare, încât eram până la brâu mascaţi de vegetaţie. La margine se mai aţineau câteva tufişuri dese, care ne protejau de a fi văzuţi de-afară, oferindu-ne o bună protecţie. Ne-am lăsat în jos, la pământ, pentru a nu putea fi văzuţi, dar printre ierburi puteam privi, în linişte, marea. Jonca venea în goana cea mai mare. La cârmă stătea, aşa cum am putut vedea prin ochean, un alb înalt, care era deasemenea înzestrat cu-n ochean sau binoclu, probabil. Cerceta tocmai oglinda apei. Când îşi dădu seama că iahtul nu se zăreşte nicăieri, cârmi spre insulă şi câteva minute mai târziu, cârmi spre golf. Ne-am schimbat repede posturile de observaţie pentru a putea supraveghea mai bine intrarea-n golf. Java-Jim abia dacă privi-n înspre dealul unde eram noi postaţi şi navigă mai departe.

Cercetă golful şi clătină mirat capul când nu zări, după cum se aşteptase, iahtul nostru. De două ori dădu ocolul marginii golfului, după care o cârmi spre larg. Curând am putut constata că jonca dezvoltase o viteză de două ori mai mare decât pân-acum, având fără îndoială intenţia de-a înconjura insula, întrucât presupunea că ne-am găsit undeva vreo ascunzătoare. Negăsindu-ne intră din nou în golf şi ancoră perpendicular pe direcţia unde stătea iahtul nostru. Şi-aici stătea chiar aproape de malul golfului o mică înălţime stâncoasă pe care Java-Jim, însoţit de către doi dintre marinarii săi voia s-o cerceteze. Voia să privească de-acolo întrucât brusca noastră dispariţie îi dădea de gândit.

Prin ocheanele noastre am putut vedea cât de agitat vorbea cu oamenii săi. Puţin dup-aceea malaiezienii coborâră panta

şi începură să cerceteze încolo şi-ncoace în interiorul insulei.

— N-am putea încerca oare să-l capturăm pe Java-Jim, fără ca vreunul dintre oamenii săi să bage de seamă? l-am întrebat eu pe Marian, în şoaptă.

— Nu-i deloc de lepădat ideea ta Robert, dar trebuie să aşteptăm până se-ntunecă. Sigur că nu foarte târziu, altfel se-ntoarce cu siguranţă pe jonca lui, de unde nu-l mai putem scoate.

— *Masser* Farrow, ne propuse Pongo, Pongo se strecoară acum şi prinde om.

Marian era tocmai pe punctul de a-i da încuviinţarea lui uriaşului negru când cei doi malaiezieni se-ntoarseră şi acum dezbăteau noutăţile pe care le aflaseră. Java-Jim se întoarse repede cu marinarii săi pe joncă, care luă de-ndată curs spre Padang. Să fi fost o cursă? Sau piratul credea într-adevăr că iahtul nostru dezvoltase o viteză nemaipomenită şi acum se sustrase complet urmăririi sale?

De-abia când jonca nu se mai vedea decât un mic punct în zare, ne-am părăsit posturile noastre de observaţie şi ne-am reîntors în grotă. Odată ajunşi pe iaht am luat în discuţie diferite planuri de acţiune. Marian considera mai potrivit să petrecem noaptea pe insulă, pentru a nu ne mai întâlni din întâmplare cu Java-Jim. Pe de altă parte voiam să mai cercetăm insula. Mai ales că Barring ţinea să ne arate ceva în interiorul ei.

Pân-acum n-avusese vreme să ne povestească despre întâmplările pe care le-a trăit el însuşi. Acum când stăteam comozi, în mica cabină a iahtului nostru, Marian l-a rugat pe profesor să ne istorisească povestea lui care avea să influenţeze şi hotărârile noastre viitoare. Astfel profesorul Barring ne povesti următoarele:

Sosise înainte cu şase luni în Sumatra pentru a studia oameni, animale şi plante de pe insulă. Locuitorii i-au arătat peste tot prietenie şi-au fost foarte paşnici. Într-o zi, întreprinse o excursie în regiunea Padong-Padjang şi-a fost nevoit să înnopteze în insulă. Cei doi însoţitori ai săi n-au vrut să rămână cu el în peştera unde se aciuise. Nu voiau să înnopteze acolo pentru că spuneau aceştia c-ar fi un locaş a diavolului. Orice încercare de a-i convinge eşuă astfel încât malaiezienii l-au părăsit.

Pentru a nu fi deranjat în timpul nopţii de vreo fiară a ridicat la gura peşterii o barieră de pietre iar el însuşi s-a retras tocmai în fundul văgăunii să-şi petreacă noaptea. La un mic foc încropit îşi încălzi mâncarea, după care s-a-ntins pe jos să doarmă. Flacăra focului arunca o lucire mată pe

pereţii peşterii şi în dansul ezitant al flăcărilor zări de câteva ori ceva ce scânteia pe pereţi. Nu adormise imediat şi întrucât scânteierea ciudată nu încetase, se sculă într-un târziu să cerceteze totul mai cu luare-aminte. Aprinse o creangă şi lumină locul, care dădea o strălucire mată, de culoare galbenă. Să fi fost vreo vână auriferă, ce descoperise el acolo? Cu mare iuţeală cercetă şi ceilalţi pereţi şi stabili că aceştia nu manifestau aceeaşi proprietate. Desprinse bucata cu pricina din peretele de stâncă şi la strălucirea focului aprins începu s-o cerceteze. Era într-adevăr vorba de aur. Îl apucase o febră a cercetării pe loc şi-ncepu să desprindă din perete alte bucăţi de rocă, ceea ce-i reuşi numai după sforţări prelungite.

Supoziţiile îi fură confirmate întrucât toate rocile aveau aceleaşi proprietăţi. Acum era convins c-a descoperit un filon aurifer şi din cauza agitaţiei şi emoţiei în care se găsea n-a putut să-nchidă un ochi toată noaptea. În dimineaţa zilei următoare, repară peretele stâncos în aşa fel încât nimeni să nu poată bănui c-aici au fost efectuate cercetări.

Cei doi malaiezieni dispăruseră astfel încât a fost nevoit să parcurgă singur drumul de-ntoarcere la Padong-Padjang.

În oraş a vizitat un giuvaergiu, căruia i-a adus bucăţile de rocă pentru a fi examinate. Era vorba într-adevăr de aur!

În mica prăvălie a giuvaergiului se mai afla un client, care voia să ştie de unde are el bucăţile de rocă. A fost însă suficient de precaut să spună că i-au fost înmânate de către un cunoscut pentru a fi examinate.

Îl uitase demult pe clientul curios din prăvălia giuvaergiului şi-acum se gândea numai cum să exploateze mai bine mina de aur. Nu mai îndrăznea să facă o a doua vizită în peşteră întrucât nu putuse scăpa de presentimentul că este permanent urmărit. În Padang găsise însfârşit un om căruia să i se destăinuiască, fără a-i trăda fireşte locul unde îşi găsise norocul. Domnul respectiv îi promise, în virtutea legăturilor sale pe care le avea cu guvernul, să-i niveleze şi repare drumul până la peşteră, astfel încât să poată ridica pretenţii la concesiune.

Trebuiau să se-ntâlnească la o anumită dată într-un mic hotel condus de-un chinez în Padang. A fost condus în camera lui, în care a apărut imediat domnul străin cu care perfectase înţelegerea.

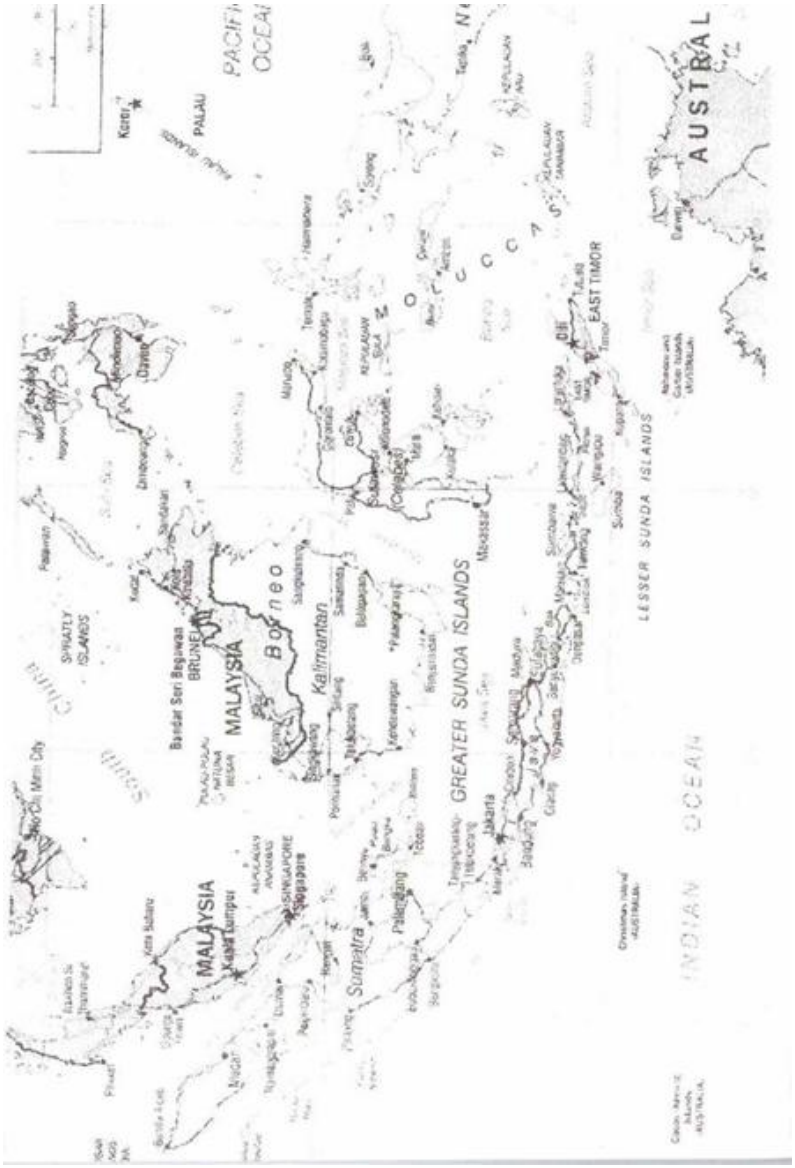

Domnul acela îi spuse că totul fusese aranjat şi că de-acum putea chiar cumpăra regiunea în care se găsea zăcământul aurifer. Pentru intermediere ceruse un comision extrem de mic. Barring îi promise că-l va căuta a doua zi pentru perfectarea actului de cumpărare. Domnul cu pricina se recomandase mereu cu numele de Solbre. Băuse o ceaşcă de ceai şi după o jumătate de oră, când vruse să iasă din cameră, începu să ameţească astfel încât trebui să s-aşeze din nou.

Îl năpădi curând o mare oboseală şi imediat dup-aceea a adormit.

S-a deşteptat într-o peşteră întunecată legat fedeleş. Imediat a apărut şi Solbre care i-a cerut să-i destăinuie poziţia vânei aurifere, în caz de refuz, fiind ameninţat cu moartea iminentă.

El, Barring, a rămas pe poziţie, deşi a fost torturat mult timp, a rămas să zacă în temniţa aceea. Solbre lipsind zile întregi. A fost păzit încontinuu de către doi chinezi care însă

nu l-au torturat. De-abia după întoarcerea lui Solbre chinurile au reînceput şi pentru el.

Într-o noapte a fost dus pe-o corabie. Aceasta nu era alta decât prea bine-cunoscuta noastră joncă. Java-Jim l-a dus pe insula de pe care l-am eliberat noi. Chiar şi pe insulă a fost torturat dar tot nu şi-a divulgat secretul. Ştia prea bine că-ndată ce-ar face-o ar fi fost ucis numaidecât.

Profesorul Barring îşi terminase istorisirea. Marian păstră un timp tăcerea după care spuse:

— Aţi recunoaşte acel mic hotel din Padang, în care aţi băut ultima ceaşcă de ceai, domnule Barring?

— Cred că da, deşi m-a condus un boy chinez acolo, întrucât hotelul era destul de ascuns, aşezat. Am străbătut de-a lungul şi de-a latul multe străduţe, dar m-am străduit să memorez faţada clădirii din exterior. Pe uşa de intrare era zugrăvit un scut solid cu-n dragon ce scuipa fum şi flăcări.

— Asta-i important, domnule Barring! Ne va uşura enorm cercetările. Aţi mai descoperit cumva ceva pe insula de pe care v-am luat, ceva demn de menţionat?

— Nimic deosebit, domnule Farrow. Cam la trei zile apărea pe insulă Java-Jim şi rămânea pentru o scurtă vreme acolo.

— O să vi-l prezint acum pe chinezul Fu Kung, căruia îi datorăm de fapt eliberarea dumneavoastră. Poate că-l cunoaşteţi deja, domnule Barring!

— Fu Kung? Acest nume l-am auzit adesea în peştera unde am fost deţinut. Cred chiar că acesta a fost unul dintre chinezii care m-au păzit pe timpul absenţei lui Solbre.

— Asta nu se prea potriveşte, domnule Barring. Fu Kung voia să-mi fure carnetul cu notiţe care făcea menţiunea cu privire la comoara piratului. Dacă acesta ar fi fost unul dintre paznici, ar fi trebuit s-ajute la transportarea comorii. Ar fi ştiut prin urmare unde se află deci n-ar fi fost necesar să caute carnetul piratului.

— Păi, invitaţi-l aici şi-o să-mi dau seama imediat dacă-l cunosc sau nu, domnule Farrow.

Marian merse el însuşi de-l luă pe Fu Kung din celula sa şi-l aduse în cabină. Barring nu-l recunoscuse însă. Ci doar îşi amintea că auzise adesea pronunţat numele acestuia. Fu Kung căruia Marian îi asigurase libertatea, povesti că-l văzuse pe Barring în peşteră şi asistase chiar şi la torturarea musafirului nostru de astăzi.

— Voi chinezii vă asemănaţi atât de mult încât omul vă poate confunda uşor. Norocul tău Fu Kung c-ai spus acestor domni despre locul unde sunt eu deţinut. Îţi dau un sfat.

Dispari repede ce-ai ajuns pe uscat! Altfel poliţia te va înhăţa cu siguranţă întrucât te ştie după nume.

— Fu Kung ştie ce va face, răspunse liniştit chinezul. Fu Kung pleacă repede de-aici, nu mai vrea să aibă de-a face cu lucrurile astea.

— Să sperăm Fu Kung, spuse Marian. Dacă voi constata că totuşi ne întinzi o cursă te voi prinde din nou şi te voi spânzura fără nici un regret.

— Fu Kung nu mai întreprinde nimic şi părăseşte de-ndată ţara, îl asigură din nou chinezul.

A trebuit să-l credem. Din păcate l-am reîntâlnit mai târziu. Dac-am fi ştiut în ce primejdii ne va aduce această mărinimie nu l-am fi lăsat să scape atât de uşor. Aşa se întâmplă însă dacă ai inimă bună şi crezi că oamenii se pot schimba uşor, de pe o zi pe alta. Cu unii se mai întâmplă însă foarte rar.

III
O LUPTĂ PRIMEJDIOASĂ

ŢINEAM SĂ CERCETĂM INSULA şi de-aceea am urcat din nou pe coama dealului.

Pongo nu descoperise nimica şi ne relată că jonca dispăruse la orizont.

Pe Barring l-am înzestrat cu unele dintre armele noastre de rezervă şi întrucât nu voiam să-l lăsăm doar pe Pongo să străbată jungla, l-am postat pe John de pază sus pe deal. Pongo găsi curând un loc potrivit pe unde puteam coborî în interiorul insulei. Curând ajunseserăm în vale şi-acum ne îndreptat spre interiorul insulei.

— Am vrut să vă arăt ceva, domnilor, spuse profesorul Barring. Înainte de-a merge la Padang am vrut să mai vizitez insula insectelor. Ceea ce vreau să vă arăt se găseşte de cealaltă parte a insulei. Atunci nu mi-am dat seama ce-nseamnă asta. Nu mă întrebaţi rogu-vă încă nimic, pentru că vă pregătesc o surpriză.

Marian înclină capul numai a aprobare. N-aveam nici acum prea mult timp pentru pălăvrăgeală întrucât trebuia să fim prevăzători.

Nu ştiam dacă insula era sau nu locuită. Se putea prea bine ca pe-aici să se aţină elemente care se temeau de lumina zilei, oameni care ascundeau ceva şi care – cel puţin pentru un timp – nu îndrăzneau sau nu voiau să trăiască în ţinuturi unde ar fi putut ajunge sub jurisdicţia poliţiei.

Insula oferea tot ce-şi dorea omul şi-aici nu erai sortit să mori de foame. În această privinţă insula se dovedi un mic paradis. Nici măcar nu era nevoie să semeni sau să plantezi ceva. Existau din belşug pomi fructiferi arbuşti cu viţă de vie, cartofi, fructe sudice, arbuşti de ceai, iar nucile de cocos erau de toate mărimile şi genurile. Chiar şi vânat exista. Aşa cum o arătau urmele, deşi poate nu în cantitate mare. De-ndată ce-am ajuns pe-o potecă a animalelor sălbatice, Pongo ne lămuri:

— Aici trecut pantere, dar demult n-a mai fost folosit. Şi oameni fost aici care lărgit poteca. *Masser,* Pongo crede oameni răi!

În timp ce eram angajaţi în continuare pe potecă, care-n cele din urmă ne conduse într-un luminiş, noi ne-am pregătit pistoalele la cingătoare, fiind gata pentru orice.

— Acest luminiş voiam să vi-l arăt, domnilor, spuse Barring deodată. Aici o să găsim, ceea ce deocamdată nu pot

să-mi explic mie. Trebuie să mergem la marginea luminişului, acolo se găseşte copacul cu pricina.

Barring era pe cale de-a păşi-n luminişul pomenit, dar Marian îl reţinu zdravăn în ultimul moment. În acelaşi timp Pongo se aruncă la pământ şi dispăru.

— Ce s-a întâmplat? întrebă uimit Barring. Aţi observat ceva, domnilor?

În loc de răspuns ceva sâsâi prin aer şi trecu la un fir de păr de capetele noastre, astfel încât, noi fără voie, ne-am aplecat la pământ.

— Aruncaţi-vă jos, strigă Marian.

De-abia am dat ascultare acestui sfat înţelept că din nou se auzi sâsâitul acela ameninţător.

Degeaba m-am uitat după obiectele care produceau acele zgomote ciudate. Marian ne indică prin semne să ne retragem, dar cu deosebită prudenţă. După ce ne-am retras de-a buşilea o porţiune, Marian se ridică pe jumătate şi spionă prin desiş înaintea sa. Nu putea fi văzut în felul acesta, dar nu-i mai puţin adevărat că nici el n-a reuşit să vadă pe nimeni, de cealaltă parte a luminişului.

— Ciudat, îmi şopti Marian. Dar unde se ascund duşmanii noştri?

— Dar ce-a fost sâsâitul acela pe care l-am auzit acum toţii?

— Nu pot să ştiu exact, răspunse Marian. Ar putea fi o săgeată din arc sau o sarbacană, dac-am fi auzit zgomotul produs de ricoşeu asupra unui trunchi de copac, sau chiar căderea într-unul din tufişuri.

Din nou se auzi şuieratul sinistru pe deasupra capetelor noastre, aşa că am preferat să stăm la adăpost în dosul copacilor.

Deodată Pongo îngenunchie lângă noi. Am tresărit înspăimântat pentru că nu l-am auzit venind.

— *Masser,* urmează Pongo. El găsit duşman, stă în pom şi trage cu pistol care nu face detunătură.

Ne-am târât pe mâini şi pe picioare după Pongo, prin desiş, înconjurând luminişul spre un copac înalt.

— Acolo stă duşman şi trage *masser.* Pongo nu poate să urce, om trage într-una.

În tremuratul frunzelor copacului n-am putut să recunoaştem pe nimeni şi ne socoteam cum să facem pentru a-l determina pe trăgătorul misterios să coboare.

După o vreme în care n-am făcut efectiv nimic, ci reflectam la o soluţie, Marian ne spuse:

— Nu putem aştepta aici până când omului îi vine ideea să coboare, de unul singur.

— Cum ar fi Mariane, ca Pongo să-l determine să mai tragă câteva focuri. L-am putea localiza mai bine şi-apoi prin câteva focuri de jos care să-i bage frica-n oase, l-am determina să coboare. Pongo târăşte-te înapoi! Aruncă o piatră în unul din tufişuri, lăsând impresia că este cineva acolo.

— Pongo face, *masser,* bagă bine de seamă!

Prietenul nostru negru a-nţeles imediat ce intenţionam. Dispăru, strecurându-se ca un şarpe. Am privit spre coroana arborelui, unde presupuneam că-şi alesese lăcaşul, trăgătorul şi-am aşteptat încordaţi. A durat o vreme pân-am auzit dincolo de luminiş, un fâşâit într-un tufiş, ca şi cum un om şi-ar fi croit drum prin acesta. Din nou s-auzi sâsâitul misterios deasupra capetelor noastre. Am mai distins un zgomot asemănător acelui produs de scoaterea unui dop din gâtul unei sticle.

Marian îşi luă pistolul şi trase două focuri în coroana copacului, pe când zgomotul ciudat tocmai înceta. Urmă un ţipăt şi din creangă în creangă, un corp întunecat îşi făcu loc printre frunzele arborelui, căzând la pământ. Nu-mi puteam da seama dacă omul căzuse doborât de spaimă sau de unul dintre gloanţele lui Marian.

Corpul întunecat rămase câteva secunde întins la pământ, apoi se ridică – era un malaiezian – şi se uită înspăimântat în jurul său.

Marian sări în picioare şi-şi îndreptă pistolul înspre individ. Acesta se dădu un pas înapoi şi cu acest prilej am observat că era rănit la picior, la dreptul după cum am putut constata.

Pistolul individului zăcea la pământ dar krisul curbat (cuţit indigen) îi stătea încă la cingătoare. De cuţit nu ne temeam deloc, mai ales că Pongo şi apăruse târându-se la capătul luminişului.

Deodată malaiezianul făcu o mişcare neaşteptată şi dispăru în desiş. Pongo care-i stătea mai aproape, se luă după el. Ne-am luat după cei doi. Numai odată mai apăru capul malaiezianului deasupra unui tufiş mai scund, după care l-am pierdut din vedere.

Întrucât Pongo era înaintea noastră speram că-i va reuşi să-l prindă pe individul care – aşa cum se dovedea fuga lui – era doar foarte uşor rănit.

După-un timp apăru şi Pongo, care renunţase la urmărire şi care în chip de scuză, ne zise:

— Pongo nu putut ajunge om. Om dispărut în peşteră. Este apă în peşteră, om sărit în apă, apoi dispărut! Ne-am lăsat conduşi de către Pongo la peştera pe care-am luminat-o cu lămpile noastre de buzunar. Într-adevăr, gura peşterii era inundată de apă. În întunericul care domnea, la gura peşterii, nu puteam recunoaşte nimic.

— Va trebui să ne croim drum prin heleşteu, dacă într-adevăr, despre asta este vorba, fu de părere Marian.

L-am reţinut pe Pongo de-a face vreo tentativă de plonjare, întrucât în apa clară, care avea o oarecare adâncime, am văzut o pereche de şerpi vioi ca nişte peşti, zburdând încoace şi-n colo.

De-abia la o examinare mai atentă am realizat că nu erau deloc şerpi, ci braţele unui polip mare, care-şi găsise sălaşul tocmai în locul acela.

Cum de-a ajuns acest monstru marin aici? Marian trebuie să-şi fi pus aceeaşi întrebare, pentru că continuă imediat:

— Heleşteul ăsta trebuie să aibă legătură cu marea, numai astfel acest polip ar fi ajuns aici. N-ar fi găsit altfel de mâncare. O altă problemă de neînţeles pentru mine e că unde ar fi putut ajunge malaiezianul prin apă, fără să fie atacat de către polip?

Prezenţa polipului ne împiedică să ajungem de cealaltă parte a lacului. Puteam să-l ucidem dar am preferat să n-o facem.

Aşa că nu mai rămăsese altceva de făcut decât să ne reîntoarcem. Pongo dispăru din nou, aşa c-am înconjurat deluşorul pentru a găsi o a doua intrare în peştera pe care tocmai am părăsit-o. Când eram din nou pe cale de-a înconjura o stâncă mare, din nou am auzit sâsâitul prea bine cunoscut de-acuma. Ne-am aruncat din nou la pământ.

Să fi venit proiectilele din nou de la acelaşi duşman pe care l-am pus pe fugă? Să fi fost vorba de-un alt malaiezian?

Când Marian păşi cu prudenţă în jurul blocului de stâncă sâsâitul se auzi din nou. Ne-am retras repede în desişul protector.

— Voiam tocmai să vă spun ceva, când am ajuns la trunchiul acela de copac din luminiş, ne şopti Barring, dar până-n prezent n-am reuşit s-o fac. Poate ar fi mai bine dacă v-aş împărtăşi acum observaţiile mele. Din coaja copacului a fost scoasă o parte şi după cât se pare a fost pusă la loc. Atunci de prima dată când am fost pe insulă n-am văzut în lung şi-n lat ţipenie de om, de-aceea mi-am permis sub coroana bogată a copacului să trag chiar un pui de somn. Când m-am deşteptat mi-a căzut privirea asupra locului. O

bucată din coaja copacului atârna în jos şi-aveam impresia că se va desprinde din clipă în clipă. Am observat imediat că era de-o formă perfect pătrată. Am tras-o şi mai jos şi am văzut că la una din capete era înţepenită de copac. Mi se dezveli un fel de clapă şi sub coajă am putut constata nişte înscrisuri, pe care nu mi le puteam explica, o parte părând a fi litere, pe când altele erau clar cifre. E ca şi cum cineva ar fi fixat astfel un loc şi-o oră de-ntâlnire. Ar trebui să vedeţi despre ce era vorba.

— Foarte interesant mai ales că-n afară de cei doi malaiezieni care au tras asupra noastră, insula pare să fie nelocuită. Mă interesează deocamdată cu ce arme şi de ce se trage asupra noastră. Dar iată că vine Pongo, dar ce are-n mână?

Nu poate fi decât unul dintre pistoalele ciudate ale adversarii noştri.

Când Pongo fu lângă noi îi întinse fără un cuvânt prietenului meu una dintre armele folosite de adversarii noştri.

— Aceasta-i arma, cu siguranţă Pongo, cu care a tras asupra noastră vreunul din malaiezieni? îl întrebă Marian.

Uriaşul aprobă dând din cap.

Am cercetat împreună cu Marian arma, care se dovedi a fi un pistol de fabricaţie englezească, un pistol cu aer c-o mare putere de pătrundere, armat pentru douăsprezece gloanţe.

— De unde provin patroanele? am întrebat eu, curios.

— Sunt gloanţe de sticlă, Robert! Iată unul dintre ele! Gloanţele se sparg doar la atingerea ţintei. Sunt sigur că sunt goale pe dinăuntru, dar umplute cu-n lichid care-l scoate din luptă pe adversar. Deci nu sunt arme mortale, ci doar de moarte simulată!

— Da, dar gloanţele pot să şi conţină o otravă care-l ucide pe duşman.

— Asta se poate cerceta mai târziu. Propun ca Pongo să mai repete cercetarea de a-l prinde pe făptaş. Poate reuşim să-l dezarmăm.

Din nou dispăru uriaşul negru fără zgomot şi într-un târziu am auzit un ţipăt înăbuşit, care nu putea proveni decât de la unul dintre malaiezieni.

Am sărit în picioare şi-am năvălit înainte: înaintea noastră l-am văzut pe Pongo, cam încurcat, ţinând cel de-al doilea pistol în mână.

Pongo, aşa cum ne povesti el, se apropie din spate de malaiezian şi-l prinse brusc dezarmându-l. Luându-i pistolul

slăbise puţin strânsoarea. Şi astfel se făcu că individul scăpă cu fuga. De aceea făcea acum mutra asta deznădăjduită.

— Încotro a luat-o? l-a întrebat Marian.

Întrebarea-l puse din nou pe Pongo în încurcătură, dar apoi reveni şi-i dădu pistolul lui Barring arătând mut spre deluşorul la poalele căruia se afla aşezată peştera. Înainte de-a putea spune noi ceva o şi zbughise într-acolo.

L-am urmat repede şi-am mai apucat să vedem cum a dispărut într-o crăpătură mai largă a masivului stâncos. Poate că avea legătură cu peştera şi reprezenta o altă intrare în aceasta.

Ne-am aprins lămpile de buzunar şi-am intrat şi noi în scobitura aceea a stâncii. Chiar înaintea noastră l-am şi văzut pe Pongo cum examina peretele stâncos a micului gang.

— Aici a dispărut om, *Masser,* spuse Pongo. Văzut exact, dar Pongo totuşi nu poate descoperi nimic.

— Poate că malaiezianul a fugit totuşi mai departe şi n-ai putut să vezi asta-n întunericul dinăuntru, îl consolă Marian.

— Pongo văzut că aici dispărut om, persistă uriaşul.

— Atunci trebuie să cercetăm mai cu grijă pereţii, hotărî Marian.

Prietenul meu se şi puse pe căutat. I-am făcut lumină şi deodată Marian scoase un fluierat uşor, care voia să semnalizeze c-a descoperit ceva. Puse mâna pe-o bucată crestată de rocă ce-i stătea în faţă şi trase de ea. Un bloc de stâncă se dădu deoparte şi-n faţa ochilor noştri uimiţi se deschise un culoar îngust.

La lumina fascicolului de lumină pe care l-am lăsat să cadă înăuntru am văzut un alt coridor îngust, în care Marian pătrunse primul, cu pistolul pregătit în dreapta. Pongo îl seconda, imediat dup-acesta veneam eu. Profesorul Barring rămăsese afară de pază. Gangul ne conduse spre o mică ascunzătoare, primitiv mobilată. Pe-o măsuţă de lemn care stătea într-o parte a încăperii era aşezat un aparat ciudat. Înaintea acestuia stătea malaezul, care acum era-ntors cu spatele la noi. De tavanul acestei chilii spânzura o lampă care lumina atât de puternic încât am crezut de cuviinţă, să ne stingem propriile noastre lămpi de buzunar.

Ce făcea malaiezianul la acel aparat, n-am apucat să vedem. S-a întors brusc înspre noi şi deşi ţevile revolverelor noastre erau îndreptate spre el, acesta se aplecă politicos în faţa noastră, spunându-ne:

— Am misiunea de-a transmite domnilor Farrow şi Bertram, un salut din partea stăpânului meu. Eu, Tiagha, n-am ştiut cu cine am de-a face şi-am vrut numai să vă sperii.

Eram uimiţi de engleza întrebuinţată de către malaiezian dar şi mai miraţi de faptul că ne cunoştea după nume.

Marian îşi reveni primul din surpriză şi spuse:

— Cine este stăpânul tău, Tiagha? Şi de unde ne cunoşti numele?

— Pe stăpânul meu îl cheamă doctorul Mack şi locuieşte de unul singur într-una din insulele mărilor Sudului. El ştie ce se petrece pe tot globul şi acesta mi-a dat de ştire că e vorba de domnii Farrow şi Bertram care intenţionează să apară pe insula aceasta.

— Cum poate acest doctor să ştie ce se petrece aici, dacă locuieşte pe-o insulă atât de-ndepărtată? îl întrebă imediat Marian.

— Doctorul Mack este un mare inventator, domnule şi şi-a exprimat dorinţa de a-l vizita, pe insula lui. El v-a observat adesea cu ajutorul aparatelor sale şi a putut constata prin ce pericole şi aventuri aţi trecut. Se va bucura cu siguranţă dacă veţi da curs invitaţiei sale.

— Cum am putea noi, Tiagha să găsim insula, dacă nici nu ştim poziţia ei geografică?

— Domnilor le va fi suficient să fie aici pe insulă într-o anume zi şi stăpânul meu vă va lua el însuşi. În micul heleşteu unde sălăşluieşte polipul se află portul său.

— Bine Tiagha. Transmite prin urmare stăpânului tău că de azi exact într-o lună vom fi din nou pe insulă. Atunci poate veni să ne ia, mai adăugă Marian după o scurtă chibzuială.

Nu avea încredere deplină în malaiezianul acesta pasă-mi-te.

— Spune-ne mai degrabă ce se găseşte-n gloanţele astea de sticlă pe care le-ai folosit contra noastră, continuă el.

Tiagha merse până la un mic dulăpior şi scoase din acesta o cutie pe care-o deschise. Aceasta conţinea aceleaşi gloanţe de sticlă pe care le recuperasem şi noi. Tiagha ne explică că gloanţele galbene pe care le trăsese asupra noastră ca şi cele de-aici erau cu desăvârşire inofensive. Dar el avea şi gloanţe roşii care erau periculoase. Cele galbene conţineau un lichid cu proprietăţi de amorţire. Când un om este atins de unul din proiectilele galbene se scufundă într-un somn scurt, dar la deşteptare n-are a se plânge de nimic. Cel împuşcat crede doar c-a adormit. Dimpotrivă cele roşii conţin otravă.

— Şi de ce voiai să ne amorţeşti? continuă întrebările Marian.

— Trebuie să păstrez secretul insulei, domnule, doctorul Mack vine aici destul de des. Prin intermediul acestui aparat,

sunt în directă legătură cu dânsul.

Marian zâmbi şi spuse:

— Dacă vrei să dau crezare spuselor tale, Tiagha, atunci fă-ne, rogu-te, legătura cu stăpânul tău pentru a-i putea mulţumi personal pentru invitaţie.

Am presupus că malaiezianul va refuza sub un pretext oarecare dorinţa lui Marian, dar acesta se-ntoarse înspre aparat, se folosi de manivelă şi de nişte butoane. Aparatul arăta ca un fel de radio, ceva mai complicat.

Deodată am auzit în încăpere o voce sonoră şi ne-am privit uimiţi şi speriaţi totodată. Pongo, care stătea-n spatele nostru părea atât de descumpănit, încât cât p-aici era să mă pufnească râsul. Vocea venea de la un difuzor pe care nu l-am putut vedea.

— Bună ziua domnilor! continuă vocea. Mă bucur că am prilejul să vă salut de la o asemenea depărtare. Mă cheamă Mack, doctorul Mack. Am auzit că vreţi să-mi acceptaţi invitaţia în decurs de o lună. Puteţi să-l credeţi pe Tiagha pe cuvânt, el este servitorul meu credincios. Voia doar să v-ameţească pentru a vă-ndepărta fără să vă facă vreun rău de pe insulă. L-aţi rănit uşor dar eraţi în drept să faceţi uz de armă întrucât v-aţi simţit agresaţi. Luaţi drept amintire ambele pistoalele are au fost confecţionate la indicaţiile mele. Oricum Tiagha are mai mult arme de acest fel. Puteţi să mai luaţi patroane de la Tiagha, galbene firește. De fapt putem să vorbim când veţi avea chef.

Înţeleg orice cuvânt ce mi se transmite.

— Ne bucurăm deopotrivă să vă cunoaştem, răspunse Marian, chiar dacă modul prin care am făcut cunoştinţă nu este cel mai obişnuit. Vom fi aici de azi într-o lună. Am rămas la început mirat de vorbele lui Tiagha şi să nu ne fie luat în nume de rău. Invenţiile dumneavoastră trebuie să fie extrem de valoroase. Presupun că în domeniul tehnicii aţi luat-o cu câţiva ani buni înaintea tehnicii mondiale actuale. Ceea ce mă miră este că-n atari circumstanţe aţi ales să vă izolaţi pe-o insulă îndepărtată.

— După ce-o să-mi faceţi onoarea unei vizite pe insula mea, vă voi dezvălui şi motivele care m-au împins la aceasta, domnule Farrow. Atunci poate c-o să mă înţelegeţi şi-mi veţi da dreptate. Aşadar la revedere!

Nu mi-am putut reţine un zâmbet când m-am gândit la semnificaţia vorbelor „la revedere”. Doar el nu putea în nici un fel să ne vadă.

— Stăpânul meu v-a văzut în timpul convorbirii, ne lămuri neîntrebat Tiagha. Poate că mai târziu va face cunoscută

invenţia sa publicului larg. Are legătură cu problema transmiterilor televizate, dar cunoaşte o metodă mai bună şi mai simplă. Iată aici sunt patroanele pe care stăpânul meu vi le-a promis. Din fiecare fel câte patru sute. Sunt foarte uşoare şi abia dacă veţi simţi greutatea lor. Pot să şi cadă pe pământ nu se vor sparge. De-abia la frecarea intensă a ventilului de aer comprimat se-ncălzesc atât de tare încât se sparg, dar la impactul cu-n corp străin nu pătrund în acesta ci-l ating numai.

I-am mulţumit lui Tiagha pentru darurile sale şi l-am întrebat cum a reuşit să pătrundă-n iazul în care făcea de paznic polipul.

— Era la o adâncime atât de mare încât eu de mult părăsisem suprafaţa apei, până ce acesta să se poată ridica în sus. Stăpânul meu îl numea paznicul intrării în peşteră. Iazul are legătură directă cu marea.

I-am promis lui Tiagha cu plăcere că n-o să pomenim nimănui de-ntâlnirea avută, nici însoţitorul nostru profesorului Barring.

Lui Barring i-am povestit că n-am găsit nimic, decât patroanele de sticlă care se potriveau la pistoalele cu aer.

Nu mai aveam de ce ne teme pe-această insulă, aşa că am mers alături de Barring, liniştiţi în luminişul în care se găsea copacul cu inscripţiile misterioase.

Acestea constau din litere şi cifre, pe care Marian le notă în carnetul său de notiţe.

Ne-am întors încet pe coama dealului unde John încă mai stătea de pază. Pe drum n-am putut vorbi deloc de misteriosul doctor Mack, întrucât Barring mergea cu noi.

Doream să ne ţinem făgăduiala.

Când în cele din urmă am fost singuri, Marian şi cu mine, în cabina noastră, i-am mărturisit prietenului meu că aventura noastră ce părea periculoasă la început se sfârşise destul de paşnic.

Marian clătină numai capul, gânditor, după care spuse:

— Nu te bucura prea mult, Robert! Cine ştie ce-o să mai pătimim şi cu-acest doctor Mack. Anumite aventuri, care par foarte nevinovate sfârşesc prin a fi foarte periculoase. Oricum un lucru e sigur, nouă nu ne va fi dat să murim de plictiseală.

Panorama Padangului la inceputul secolului XX

IV
ÎN PADANG

— AVEM AICI UN DAR DE PREŢ, Robert, spuse Marian, ridicând în aer pistolul său cu aer. Acum putem să ne apărăm cu uşurinţă de orice adversar, fără a-l pune în mod real în pericol.

Deşi pistolul are doar o ţeavă, e prevăzut cu două magazii. Putem avea o autonomie de douăzeci şi patru de gloanţe. Mă întreb dacă gloanţele astea au efect şi-asupra animalelor de talie mare.

— Am putea face o-ncercare în această privinţă.

— Putem fi mândri că avem astfel de arme. O să-l port încontinuu pistolul ăsta la mine. Ai observat că este prevăzut cu-n sistem de încărcare automată? Asta se petrece rar, când e vorba de arme sau pistoale cu aer.

Marian îşi vârî după ce-şi termină cuvintele astea, pistolul la cingătoare, de fapt, în locul rezervat celui de-al doilea pistol al său. Eu am procedat la fel, fiind la fel de mândru că aveam o armă, care putea scoate din luptă un adversar fără a-l răni în mod serios.

Am urcat pe punte pentru a respira aer proaspăt. Atunci am observat că Maha devenise neliniştit. Să ne pască vreo primejdie iminentă?

L-am trimis pe Li Tan, pe deluşor să-l aducă încoace pe Pongo, care rămăsese de veghe acolo. Întunericul putea pica oricum din clipă în clipă şi veghea de pe înălţimea aceea nu-şi mai avea sens. În fundul grotei unde ancorasem domnea deja semiobscuritatea. Boyul chinez dispăru repede pe platou, din faţa ochilor noştri. Maha devenise între timp tot mai neliniştit. Ne-am aprins lămpile de buzunar pentru a cerceta mai bine împrejurimile. Să fi existat totuşi în grota asta vreun duşman care, acum în semiobscuritate să-ncerce să se apropie de iahtul nostru?

Întrucât n-am observat nimic care să ne facă suspicioşi am stins lămpile noastre. Comportamentul lui Maha devenea însă tot mai ciudat, ceea ce contribuia şi la neliniştea noastră. Cu părul ridicat Maha se mişca încolo şi-ncoace privind uneori spre apă. Ce primejdie ne-ar fi putut paşte dinspre partea asta? Ne-am aprins dintr-odată lămpile simultan şi-atunci a putut vedea un corp cenuşiu care lipit aproape de iaht, ţâşni ca o săgeată înainte, iar în clipa următoare dispăru.

— S-avem de-a face din nou cu-n polip, Robert? Aici se pare că s-au pripăşit mai mulţi monştrii de natura asta. Mă

miră numai că apar aproape de suprafaţa apei, altfel se aţin mereu în adâncime.

— Poate că ancora noastră e de vină că polipul a ieşit la suprafaţă, am încercat eu o vagă explicaţie.

— Pe punte nu va reuşi să-şi azvârle braţele, Robert, deşi dacă pui la socoteală şi braţele un asemenea individ ar măsura vreo opt metri lungime.

Polipul, căci el era, apăru din nou la suprafaţă şi se scurse lin pe lângă bordura iahtului. Polipul se-ndreptă înspre partea grotei pe unde apăru deodată, Pongo împreună cu Li Tan. Ne-am îndreptat lumina lămpilor noastre într-acolo pentru a putea urmări mai bine polipul. Li Tan sărea sprinten peste pietrele platoului. Şi exact în aceeaşi clipă unul din braţele polipului ţâşni din apă şi se-ntinse după musul nostru.

Li Tan văzu ce-l paşte şi ţipă îngrozit. Braţul polipului îl ajunse însă, pe când băiatul se lipi deznădăjduit de-un colţ de stâncă şi ţipând încontinuu, încerca să se ţină cât mai bine, pentru a nu fi târât în apă.

El ar fi fost fără-ndoială pierdut dacă Pongo n-ar fi sărit imediat şi cu cuţitul său de spintecat rechini n-ar fi dat o lovitură puternică în braţul moale şi lipicios.

O parte din braţul polipului căzuse lângă peretele stâncos, în vreme ce braţul mutilat dispăru repede sub valuri, dar aproape în aceeaşi secundă două braţe noi ţâşniră în sus şi se-nfăşurară asemenea unor şerpi în jurul taliei bunului nostru prieten.

Acum trebuia să intervenim noi, Barring şi John, care îşi reveniră din încremenirea lor iniţială au sărit şi ei în ajutorul lui Pongo. John apucase o secure scurtă, în vreme ce Barring apelase la pistolul său. Dar ce puteau face ei împotriva unui astfel de monstru marin? M-am uitat la Marian. El avu o sclipire de inspiraţie în clipa în care îşi scoase la iveală pistolul cu aer al doctorului Mack şi ţinti scurt asupra polipului al cărui corp se mai menţinea încă deasupra apei.

Aproape concomitent cu Marian am tras şi eu. Gloanţele de sticlă sâsâiră prin grotă, spărgându-se puţin înainte de impactul cu apa. În modul acesta nu puteau avea efectul scontat. Polipul între timp îşi scosese la iveală un al treilea braţ.

Pongo se ţinea încă c-o putere supraomenească de-un colţ de stâncă ieşit din perete, încercând mereu cu cuţitu-i uriaş să nimerească unul dintre braţele polipului. Toate încercările lui nu avuseră pân-acum sorţi de izbândă întrucât celelalte două braţe ale monstrului îl ţineau strâns.

Barring îl ajunse pe Pongo când cel de-al treilea braţ al polipului tocmai ieşise din apă şi avu ghinionul de-a fi prins tocmai de acest braţ. Ca şi Pongo de altfel, nu găsise pe moment altă soluţie decât să se prindă de-un colţ de stâncă ţinându-se strâns.

Marian şi cu mine ne-am tras de la brâu celălalt pistol şi-am tras glonte după glonte astfel că polipul fusese de mai multe ori atins. În cele din urmă unul din cele două braţe care-l ţineau pe prietenul nostru negru dispăru sub apă urmă apoi al doilea braţ care după ce-l lăsă pe Pongo se undui după Barring pe care-l apucă strâns.

Acum sări şi Pongo înainte, cuţitul lui de spintecat rechini străluci de mai multe ori prin aer şi reteză braţele monstrului marin. Barring fusese eliberat. Se înălţă pe picioare şi sări în salturi mari spre fundul grotei. Pongo făcu exact contrariul, se opri şi privi cu atenţie în apă. Polipul părea să fie grav rănit, dar încercă totuşi să-şi mai întindă unul dintre braţe spre Pongo. Când braţul se ridică suficient deasupra apei, uriaşul negru lovi din nou, mai dezlipindu-i o bucată din el.

Noi fusesem martori şi actori la scena aceasta de groază, luminând cu lămpile noastre de buzunar şi golind pur şi simplu magaziile pistoalelor noastre, trăgând glonte după glonte.

Maha se linişti încetul cu încetul şi-acum se plimba nestingherit pe punte.

— N-ar fi mai nimerit Mariane, să punem pe tipul nopţii un om de pază, acolo pe deluşor? l-am întrebat eu pe prietenul meu. Dacă vine jonca fără ca noi să prindem de veste, am putea să comitem o imprudenţă. La lumina lunii de pe coama dealului se poate vedea destul de bine dacă s-apropie vreo joncă pe mare.

— Dar Java-Jim ne-ar putea deveni periculos, Robert chiar dacă acesta nu cunoaşte locul grotei. Dacă se va întoarce pe timpul nopţii într-adevăr vom putea constata mâine dimineaţă. Nu putem renunţa la o santinelă pe punte, întrucât nu m-aş bizui numai pe simţurile lui Maha.

Am tras la sorţi veghea pe punte după care ne-am dus la culcare, după cină.

Pongo preferase să doarmă pe punte, mai degrabă decât în cabină. El rămânea cea mai bună santinelă a noastră întrucât putea auzi şi-n somn apropierea unui duşman. Jonca însă nu se-ntoarse în timpul nopţii. Dimineaţa în zori am ridicat ancora, am ieşit din grotă, am intrat în golf şi de-acolo în largul mării unde am luat curs spre Padang, unde am şi ajuns

pe la amiază. Marian la lăsat liber pe Fu Kung, care mai promise încăodată să părăsească cât mai repede ţinutul.

Marian a trecut pe la poliţie unde a semnat un protocol în legătură cu întâmplările noastre legate de Java-Jim, descriind jonca, în detalii.

Vorbi şi despre eliberarea profesorului Barring şi toate se consemnară în protocol. Autorităţile au promis să trimită dendată un vapor pentru a cerceta insula de refugiu a piraţilor.

— Trebuie acum să căutăm hotelul în care aţi băut ceaiul ce v-a narcotizat, continuă Marian. Nu mă-ndoiesc c-acolo vom întâlni cunoştinţe vechi.

Masa de prânz am luat-o pe terasa hotelului unde am închiriat camerele.

— Teamă mi-e că Java-Jim a ajuns deja în Padang înaintea noastră şi-acum ne urmăreşte fiecare mişcare. Din acest motiv am pus iahtul nostru sub protecţia poliţiei şi în plus i-am lăsat la bord pe John şi pe Li Tan.

— Li Tan mai cu seamă nu trebuie în nici un caz să sendepărteze de bord, el ar putea fi mai întâi recunoscut cu uşurinţă, am spus eu.

— N-o va face, întrucât presupune şi el că peste tot poate da peste vechii lui „prieteni”.

— Dacă doriţi o să vă arăt după ce terminăm aici cu toate investigaţiile, peştera în care am găsit vâna auriferă, ne propuse Barring. Poate îmi veţi putea da vreun sfat în legătură cu exploatarea acestei mine.

— Nu suntem buni cunoscători în materie, domnule profesor. Dar poate că totuşi vă vom putea fi util, oarecum. Dacă totul decurge bine, am putea vizita chiar mâine mina cu pricina. Mai bine spus peştera – cel puţin deocamdată. Acum să ne informăm dacă cineva cunoaşte un hotel cu-n dragon pe faţada de intrare, care scuipă foc. O să-l întreb pe chelner, pare să fie tot chinez.

Marian îl chemă pe chelner la noi şi-l întrebă, fără nici o intenţie, ca din întâmplare, dacă cunoaşte bine oraşul.

— Sunt de opt ani aici, răspunde cel întrebat. Dacă domnii vor să se distreze bine, le pot da o adresă, acolo sunt dansatoare şi se poate fuma şi opium.

— Dă-ne mai multe adrese, cu astfel de localuri de petrecere şi servicii, râse Marian. Un cunoscut mi-a spus că pe-o anumită uliţă se află un mic hotel care pentru distracţia oaspeţilor săi e foarte nimerit. Îmi scapă acum numele, dar parcă pe poarta de intrare e pictat un animal fabulos, un fel de dragon, aşezat pe-un tron, care scuipă fum şi flăcări.

În ochii chelnerului scăpără o luminiţă ciudată. Păru să se gândească mai profund, dar la urmă scutură numai deznădăjduit capul.

— Un astfel de hotel, din păcate mi-e necunoscut, dar o să mă interesez cu plăcere la colegii mei. O să vă dau de veste peste câteva minute domnilor despre ce am aflat.

Chelnerul părăsi camera c-o plecăciune adâncă. Marian îi şopti lui Pongo câteva vorbe şi uriaşul părăsi şi el repede încăperea.

— Chelnerul va telefona acum hotelierului şi ne va spune c-a aflat adresa de la unul din colegii săi. De aceea l-am trimis pe Pongo, ca să-l urmărească.

— Crezi că chinezul ăsta să aibă cunoştinţe despre ce afaceri învârte hotelierul, Mariane?

— Sunt sigur! Nu i-ai observat ochii? Aş avea mare chef să anunţ poliţia.

— Care probabil c-ar strica totul, Mariane. Propun să mergem singuri la hotelul respectiv. Suntem doar trei şi mai rămâne Pongo, ca acoperire!

— Atunci rămâne aşa, vom merge numai noi singuri! Dar uite chelnerul pare să se reîntoarcă, Robert.

Într-adevăr se bătu la uşa noastră. La invitaţia lui Marian de-a intra, chelnerul îşi făcu intrarea.

— Unul dintre colegii mei mi-a putut da adresa. E vorba de hotelul lui Jo Hugan, care angajează un personal deosebit pentru satisfacţia clienţilor săi. Dacă doriţi vă pot face rost de-un ghid întrucât e atât de ascuns încât cu greu poate fi găsit.

— O să mergem mai târziu cu-n taxi, răspunse camaradul meu şi-l întrebă de adresă.

— Strada Cerului nr. 16, domnilor. Puteţi să-i spuneţi hotelierului că v-a trimis colegul meu Hu Kon. În acest caz veţi fi trataţi foarte bine.

Întrucât la aceste vorbe, în ochii chinezului din nou scăpără luminiţa aceea ciudată am fost conştienţi de dublul înţeles al vorbelor acestuia. Marian îi mulţumi şi-l concedie pe chelner am continuat însă să vorbim alte despre alte lucruri ca şi când hotelul cu pricina nu ne-ar mai fi interesat deloc. Am făcut toate acestea conştienţi că probabil chelnerul ne pândea.

Scurt timp dup-aceea apăru Pongo şi ne spuse că după ce acesta părăsi sala de prima dată o luase glonţ spre telefon şi vorbise agitat şi grăbit cu cineva de la capătul firului. La a doua părăsire a sălii, a alergat din nou la telefon şi în

decursul convorbii a încuviinţat de mai multe ori, dând din cap.

Marian râse pentru că bănuiala lui deveni o certitudine.

— Să sperăm că patronul hotelului nu vă va recunoaşte, domnule Barring, începu Marian. E şi el părtaş la administrarea acelui somnifer, după părerea mea.

— M-a văzut doar o singură dată şi este destul de mult de atunci.

— Poate că nici n-ar strica dacă v-ar recunoaşte. Cu noile noastre arme sperăm să le dejucăm toate planurile. Am putea trage de-ndată ce sorţii ne-ar fi defavorabili. Adversarii noştri nu le va strica nici lor, un mic somn, ce-i va scoate din luptă, fără a-i primejdui cu ceva.

După-amiaza ne-am petrecut-o vizitând oraşul. La sfârşitul plimbării am intrat într-o cafenea portuară şi ne-am bucurat de tabloul animat pe care-l oferă strada pestriţă şi portul.

Deodată Marian mă înghionti şi-mi arătă un cerşetor la o oarecare distanţă, care le vorbea trecătorilor. Am vrut să-l întreb pe Marian cea vrut să-nţeleagă prin asta, dar în clipa aceea am văzut că cerşetorul ne-a aruncat o privire de avertisment, după care-şi reluă expresia lui obişnuită. Cerşetorul era un chinez care se-ndreptă acum spre localul nostru, cerând de pomană în drum trecătorilor.

Când ajunse la masa noastră, întinse o mână rugătoare, în timp ce ne şoptea:

— Astă seară nu mergeţi la hotelul cu dragonul scuipând flăcări. Altminteri mari neplăceri!

Marian îi aruncă cerşetorului un ban de aur, după e are acesta se retrase mulţumind.

— Acesta n-a fost deloc cerşetor, Robert! îmi şopti Marian. Un adevărat cerşetor nu s-ar fi îndepărtat imediat, mai ales după ce ne-a stârnit mila. Dar iată vine Pongo, poate el ne va lămuri care-i problema şi cu cerşetorul nostru.

Marian îi făcu semn lui Pongo care se apropie şi ne spuse toată tărăşenia de adineauri.

— Pongo văzut cerşetor şi-l va recunoaşte, ne asigură uriaşul nostru camarad negru.

În clipa următoare dispăru de pe terasa unde stăteam noi. Barring ne povesti câteva aspecte din munca lui de cercetător. N-am ezitat însă să fim extrem de precauţi şi ne-am luat toate măsurile de prevedere întrucât după opinia lui Marian, Java-Jim sosise în Padang.

V
ÎN TAVERNA CU OPIU

DE MAI MULTE ORI chelnerul nostru care ne deservea camera de hotel ne întrebă dacă să comande un automobil care să ne ducă pe strada Cerului. Marian spuse că nu eram atât de grăbiţi şi că va alege el însuşi ora la care se va duce.

În cele din urmă Pongo reveni. După multe căutări l-a găsit pe cerşetor şi l-a urmărit în secret. La ivirea întunericului, cerşetorul a nimerit în port şi-n apropierea iahtului nostru s-a comportat atât de suspicios încât Pongo era cât p-aici să-i spună vreo două vorbe dure.

Deodată cerşetorul dădu un fluierat, căruia i se răspunse de pe iahtul nostru, c-o oarecare şovăială. Acesta fusese Li Tan, care coborî pe uscat şi-l salută bucuros, pe amărâtul nostru, după ce povestiră o grămadă de lucruri, pe care Pongo fireşte n-avea cum să le înţeleagă. Pongo interveni apoi si-l întrebă pe Li Tan ce face pe uscat.

Li Tan îi spuse lui Pongo că cerşetorul nu era altul decât tatăl său, care era foarte recunoscător *massers* că i-au salvat fiul. Înc-o dată Ho Tan, cerşetorul, ne avertiză în legătură cu hotelul unde urma noi să descindem.

Mai multe nu avea voie să spună, întrucât trădarea era pedepsită cu moartea.

— Să presupunem că Ho Tan aparţine bandei şi că ne-a avertizat numai din recunoştinţă. Vom merge acum chiar în acest hotel, dar ne vom comanda taxiul chiar noi.

— Pongo va urmări *massers* şi va avea grijă să nu se-ntâmple nimic, spuse uriaşul negru.

— Dacă luăm o maşină Pongo, nu vei putea şti unde ne-ndreptăm, zise Marian.

— Pongo face totuşi, spuse uriaşul, râzând.

Am părăsit camera şi-am coborât în holul hotelului, unde chelnerul ne-ntrebă dacă poate chema taxiul. Marian refuză mulţumind spunând că încă nu ne hotărâsem dacă vom merge chiar astăzi la hotelul cu dragonul pictat.

Pe faţa chelnerului se oglindi o dezamăgire adâncă. Pongo părăsise pe nesimţite hotelul şi nu l-am mai văzut când am ieşit în stradă. Am început s-o luăm agale spre port şi de-abia acolo Marian făcu semn unui automobil dându-i adresa hotelului de pe strada Cerului 16.

Şoferul care era un om cumsecade ne întrebă dacă acolo voiam să vizităm un hotel.

— Aşa este, dar cum de ştii asta?

— Să mă ierte domnii dar s-au întâmplat în ultima vreme atât de multe nenorociri acolo încât poliţia s-a interesat de mai multe ori de hotelul acela.

Marian îi mulţumi pentru avertisment, spunându-i să nu-şi facă griji, întrucât noi eram pregătiţi pentru asta.

— Totuşi un serviciu ne-ai putea face dumneata. Ne-ai putea aştepta undeva cu maşina în apropierea hotelului senţelege şi-ţi voi plăti timpul de aşteptare în avans.

Şoferul fu de acord după care maşina porni.

Nu era prea departe pân-acolo, dar hotelul era atât de ascuns, încât noi fără automobile şi-un ghid pe măsură cu greu l-am fi putut găsi.

Când maşina noastră trecu prin faţa hotelului, un chinez ne ieşi în întâmpinare şi ne întrebă c-o faţă zâmbitoare:

— Vor vrea domnii prin prezenţa lor să-mi lumineze umila mea cocioabă? veţi fi bine trataţi. Jo Hugan va avea de grijă să nu fiţi nicidecum tulburaţi.

Marian la-nceput nu răspunse nimic. Am păşit în grabă prin holul hotelului. Aici am aşteptat până ce chinezul veni spre noi.

— Ne-ar plăcea să petrecem puţin timp aici, spuse Marian. Arată-ne, te rog, o măsuţă de unde se poate vedea totul bine şi adu-ne două cupe de şampanie.

Chinezul se strâmbă puţin, când auzi comanda cu şampania lui Marian, întrucât se aştepta la o altfel de comandă, rămase însă politicos şi servi mai departe.

— Vreau cumva domnii să mănânce ceva? întrebă mai departe chinezul.

— Nu, mulţumim, tocmai am mâncat. Arată-ne mai bine, unde putem să luăm loc.

Chinezul ne conduse într-o sală mare, care era destul de aglomerată. Acolo, într-un colţ am luat loc, iar Jo Hugan însuşi ne aduse şampania. Marian cercetă gâtul sticlei, pentru a vedea dacă foiţa de staniol este sau nu deteriorată.

Turnă el însuşi şampania în pahare după ce deschise una din sticle şi gustă prevăzător. Şampania avea încă un gust bun.

Pereţii nişei în care stăteam erau acoperiţi cu mătase chinezească. Marian se uită de câteva ori într-acolo. Deodată perdeaua fu dată la o parte şi-o dansatoare de cel mult optsprezece ani, de provenienţă europeană îşi făcu timidă apariţia. Cum de-a ajuns ea în acest local?

Marian îi făcu semn de-ncurajare. Ea păşi sfioasă la masa noastră şi şovăind luă în cele din urmă loc, la îndemnul lui Marian.

— Te temi cumva de noi, micuţă domnişoară? o întrebă amicul meu. Ai putea să bei liniştită un pahar de şampanie cu noi.

Perdeaua fu pentru a doua oară trasă deoparte şi de data asta apăru chipul surâzător al lui Jo Hugan. Ne aduse o nouă cupă de şampanie şi-o privi cu subînţeles pe dansatoarea lui. Fata tresări vizibil. De-abia ce dispăru chinezul şi Marian făcu o mică plecăciune musafirei noastre, şoptindu-i:

— Să n-ai nici o grijă, copilo! N-o să-ţi facem nimic! Poate chiar o să te ajutăm. Ai venit de bună voie aici sau ai fost obligată?

Copila se uită înspăimântată în toate părţile şi răspunse atât de încet că de-abia am putut-o şi noi auzi:

— Nu pot să vă povestesc nimic, altfel voi fi bătură!

— Să nu-ţi mai fie frică de hangiu micuţa mea! spuse Marian. Dacă vrei putem să te luăm de-ndată cu noi.

— Sunt de naţionalitate germană, spuse dansatoarea şi-am fost răpită chiar de lângă părinţii mei, cu forţa. Vaporul nostru s-a oprit în acest oraş pentru şase ore. Am plecat cu mama în oraş pentru a-mi face cumpărăturile. Deodată mama mea a dispărut. Un domn s-a apropiat de mine spunându-mi că mama mea m-aşteaptă într-o străduţă laterală. Ea l-ar fi rugat să mă ducă acolo. L-am urmat pe acel domn fără să bănuiesc nimica. În străduţa în care am ajuns cineva mi-a aruncat un văl pe faţă şi-am fost târâtă într-una din case. Mi-am pierdut cunoştinţa. M-am deşteptat de-abia aici. Acum trebuie să dansez în faţa musafirilor. La început am fost ţinută două luni întregi într-o mică cameră, prizonieră. Apoi am fost obligată să dansez. De trei luni sunt aici. Dacă-mi veţi ajuta să mă eliberez vă voi fi foarte recunoscătoare.

— Se mai găsesc şi alte tinere fete aici, cărora li s-a întâmplat la fel? vru să ştie Marian.

— Mai sunt în afară de mine încă şase aici. Am încercat să anunţăm poliţia dar n-am reuşit şi-am fost aspru pedepsite.

— Ai apărut la porunca lui Jo Hugan?

— Şeful mi-a spus să vin tocmai în această rezervă şi să mă întreţin cu domnii. Mi-a dat o mică pastilă pe care trebuia s-o arunc în sticla de şampanie. Este vorba de opiu şi după aceasta, domnii vor visa foarte frumos.

Eu nu eram de părere că era vorba de opium iar camaradul meu avea aceeaşi opinie. Ceru să i se dea pastila şi-o examină cu atenţie.

— Nici vorbă de opium, cu siguranţă vreo otravă cu efect rapid.

Ne-am băut şampania. Jo Hugan apăru din nou pentru a se interesa de alte dorinţe pe care le-am mai fi avut.

Marian comandă o a treia sticlă de şampanie din acelaşi sort pe care Jo Hugan o aduse imediat. De-abia am luat câteva înghiţituri din această nouă băutură şi ne-am simţit deodată foarte obosiţi. Nu ne puteam mişca şi-am văzut numai cum peretele nişei s-a deschis. Noi toţi împreună cu micuţa dansatoare am fost traşi înăuntru. Un întuneric de nepătruns ne-a înconjurat deodată.

Au trecut ore până m-am trezit. Zăceam legat într-o pivniţă cu boltă, în care se mai găsea o masă lungă de lemn. Prietenii mei erau şi ei prezenţi, legaţi la fel ca mine. De tavan atârna un bec electric de voltaj redus. Marian se trezise şi-mi spuse râzând:

— O capcană, Robert! Nu m-am gândit că Jo Hugan va prepara în felul lui cea de-a treia sticlă de şampanie pe care ne-a servit-o. Mă-ntreb de ce nu ne-a ucis imediat.

— Poate vrea să ne şantajeze? Înainte de toate doreşte fireşte să ştie locul filonului meu aurifer dar oricum nu i-o voi spune-o!

— Nu stăm chiar aşa de rău, domnule Barring. Pongo este afară. Dacă va dura prea mult până să ne reîntoarcem ne va căuta cu siguranţă.

— Dar cum ne va găsi el aici, domnule Farrow? Chinezii sunt maeştrii în plasamentul uşilor şi încăperilor secrete.

— Vom încerca fireşte să ne eliberăm prin forţele noastre proprii mai întâi. Legăturile îmi sunt ceva mai slobode. Mă deranjează doar becul electric. Probabil că suntem urmăriţi printr-o lucarnă, altfel nu ne-ar fi înzestrat cu lumina electrică „apartamentul” glumi Marian.

— În căptuşeala mânecii mele stângi e ascuns un mic cuţitaş de buzunar, spuse profesorul Barring. Poate c-o să reuşiţi să mi-l scoateţi, apoi ne vom elibera repede cu toţii.

— Pe masa aceea lungă stau toate lucrurile noastre, Mariane, chiar şi armele, am constat eu.

— Poate că hangiul ne-a răpit la comanda altuia, Robert şi acestuia trebuie să-i înmâneze deasemeni, toate lucrurile noastre. Aşezaţi-vă astfel domnule profesor să pot ajunge la mâneca dumneavoastră.

Pe cât posibil, fără să dea de bănuit, Barring se mişcă astfel încât cu mâinile legate la spate să vină în dreptul lui Marian.

A durat destul de mult până ce Marian a găsit cuţitaşul şi legăturile lui Barring au putut fi tăiate. Profesorul îşi luă în primire cuţitul la rândul său şi ne tăie repede legăturile.

Sforile le-am aruncat fără să le dăm atenţie, sub masă. Mica dansatoare care pân-acum, plângea înfundat numai, făcu ochii mari când ne-am luat armele şi Marian îi dădu şi el un cuţit cu care în caz de nevoie să se apere.

— Se pare că n-am fost încă văzuţi Robert, continuă prietenul meu. Dacă ceasul meu, n-a fost cumva aranjat, zăcem aici de cel puţin două ore, deşi mi se pare c-a trecut ceva mai mult.

— Atunci ar fi cazul ca Pongo să-şi facă în curând apariţia. El n-are răgaz decât până la miezul nopţii.

— Mai este înc-o jumătate de oră pân-atunci. Tăcere! Aud paşi. Să ne aşezăm din nou în aşa fel, de parcă am fi încă legaţi. Ţine pistolul cu gaz pregătit, acum se iveşte-n sfârşit ocazia să-l probăm.

Ne-am aşezat din nou pe jos şi ne-am ascuns armele. În lacătul uşii se-nvârti o cheie, uşa a fost deschisă şi un alb îşi făcu intrarea, zâmbindu-ne batjocoritor – nimeni altul decât piratul Java-Jim. În urma acestuia apăru şi faţa lui Jo Hugan.

— Aţi dormit bine, domnilor? întrebă Jim. Vedeţi aţi crezut că mi-aţi scăpat, dar nu este aşa. Acum că sunt din nou la „cârmă" profesore, voi face ce vreau cu dumneata. În cel mult trei zile îmi vei dezvălui secretul, poţi să faci pariu pe asta.

— N-o să-ţi dezvălui niciodată locul unde se află mina auriferă, spuse Barring sărind în picioare şi aruncându-i lui Java-Jim pistolul în faţă.

Totul s-a desfăşurat cam fără plan şi negândit. Marian şi cu mine ne-am văzut nevoiţi să scoatem pistoalele cu gaz pentru a-i scoate din luptă pe Jo Hugan şi Java-Jim, dar cei doi au fost mai rapizi. Din câteva sărituri au dispărut. Uşa se trânti după ei, dar înainte ca să poată fi închisă cu zăvorul de afară, Marian şi Barring se aruncară în ea pe dinăuntru. Urmă o luptă al cărui rezultat fu că cei doi răufăcători scăpară cu fuga în gang. Noi eram liberi dar încă nu-i prinsesem pe duşmanii noştri.

La capătul culoarului o scară ducea sus într-o cameră luxos mobilată care pesemne că aparţinea lui Jo Hugan.

Doi negrii ne ieşiră în întâmpinare dar gloanţele noastre de sticlă îi aruncară pur şi simplu la pământ. Barring nu ştia încă că gloanţele noastre numai ameţesc şi de-aceea credea că sunt mortale. Avu o apreciere laudativă mai ales la faptul că erau silenţioase.

După mai multe căutări am ajuns în sala cea mare unde se mai aflau câţiva musafiri beţi, sau ameţiţi de opium. Aceştia

stăteau rezemaţi de scaune, sau pur şi simplu pe jos. Marian îi aduse repede la realitate când le strigă:

— Scularea domnilor! Cine mai întârzie pe-aici va avea curând de-a face cu poliţia.

Aproape toţi s-au ridicat din starea lor, la vorbele lui Marian, care mai ţinea încă ambele pistoale în mână.

În acelaşi timp din toate colţurile odăii au năvălit chinezi şi malaiezieni voind să ne atace, întrucât purtau arme în mâinile lor. Nu puteam lăsa să se ajungă la o luptă:

— Hotelul este înconjurat de poliţie, îi lămuri pe loc Marian. Toţi sunteţi prizonierii noştri! Toţi! Cine ne atacă primeşte un glonte în cap.

Asta putea Marian s-o mai spună întrucât acum musafirii şi servitorii păreau să se fi unit în dorinţa lor comună de a ni se opune. Am tras imediat cu proiectilele noastre de sticlă, câţiva atacatori prăbuşindu-se imediat. Dar apăreau tot mai mulţi oameni. Părea că aici era chiar sediul central al piraţilor.

Şi duşmanii noştri au început să facă uz de arme, astfel încât gloanţele şuierau pe deasupra capetelor noastre.

Deodată în spate se deschise o uşă prin care îşi făcură apariţia Java-Jim şi Jo Hugan. Marian şi cu mine ne reîncărcasem pistoalele cu câteva clipe mai-nainte.

Am tras simultan, piratul prăbuşindu-se. Jo Hugan îşi căută salvarea în fugă, gurul chinez fiind mai sprinten decât credeam.

În momentul următor am auzit afară sirenele poliţiei. Câteva secunde mai târziu poliţiştii pătrunseră în sală. Lupta fu scurtă. Aproape toţi bandiţii care au luat parte la luptă au putut fi luaţi prizonieri. Numai Jo Hugan lipsea, dar trebuia să fie în local, fiindcă acesta fusese înconjurat ca de vreo oră de poliţie. Şoferul îi alarmase când a văzut cum doi chinezi transportau un corp neînsufleţit.

Aceştia l-au lăsat la o anumită depărtare în stradă.

Şoferul l-a cercetat şi-a văzut că era grav rănit, ceea ce la determinat să alarmeze poliţia.

Inspectorul de poliţie a fost foarte bucuros când Marian i l-a predate pe Java-Jim, încă ameţit. Jo Hugan încă nu fusese găsit. Poliţia i-a luat în primire pe toţi bandiţii şi pe fetele din local, le-a luat sub protecţia sa.

Noi am rămas în încăperile hotelului cufundat în obscuritate.

— Dar unde-ar putea fi Pongo? am întrebat eu îngrijorat.

Nici Marian nu-mi putut da nici o explicaţie.

Am rămas tăcuţi în sala întunecată pândindu-l pe Jo Hugan, întrucât noi presupuneam că după retragerea poliţiei îşi va face din nou apariţia.

În cele din urmă am auzit un fâşâit uşor. Mi-am aprins brusc lampa. În mijlocul sălii stătea Pongo ţinându-l pe Maha ghepardul nostru, de lesă. Marian merse-n spre Pongo spunându-i:

— Acum cu siguranţă că-l vom prinde pe Jo Hugan, Maha îi va găsi urma, fără doar şi poate.

Am cercetat încăodată întregul local. Fireşte că-ntre timp Jo Hugan ar fi putut să-şi caute scăparea în fugă pentru că poliţia se retrăsese deja de vreo două ore, după ce-şi luase prizonierii. Să-şi fi lăsat proprietatea aşa, de izbelişte?

Maha căută destul de mult, dar zadarnic. În cele din urmă ne conduse la un perete în care nu se vedea nici o uşă şi pe care Marian se puse de-o cercetă imediat, în speranţa de-a găsi vreo uşă secretă.

Am ciocnit în perete până ce-am găsit un locşor în care suna a gol.

Pongo alergă afară şi se-ntoarse cu-n topor solid pe care-l găsise în pivniţă. Cu această unealtă îşi făcu de lucru la perete. Acesta nu rezistă mult. Am pătruns prin spărtură într-o încăpere… Unde la un colţ al acesteia stătea… Cel căutat, Jo Hugan, care ţinea în fiecare mână câte un pistol. Marian trase de două ori cu pistolul de gaz. Chinezul căzu nemişcat la pământ pentru a se trezi din nou în… Celula închisorii oraşului.

Mai târziu a fost găsită jonca piraţilor pe coastă şi adusă la Padang. Marian puse de-l arestă şi pe chelnerul care-i telefonase de două ori lui Jo Hugan.

În zilele următoare intenţionam să vizităm filonul aurifer despre care ne vorbise profesorul Barring. Despre toate aceste aventuri trăite va fi vorba într-un volum următor.

Sfârşitul volumului: **„JAVA-JIM”.**

În numărul următor:

COMOARA PIRATULUI.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro